

Coincidența și unisonul

prof.univ.dr. Dan Dediu, rector al UNMB

Coincidența stă la baza mișcării pe orizontală a sensului. Ce înseamnă acest lucru? Putem imagina construcția sensului ca având loc pe un sistem cu două axe: axa verticală a *conținutului*, înțelesului și noimei, pe de o parte, și axa orizontală a *relațiilor*, întinderii și acțiunii dătătoare de sens, pe de alta. Pe scurt: axa lui *intra* și axa lui *extra* sau, cum îi spuneau structuraliștii, axa paradigmatică și axa sintagmatică. Spun *scaun* și sunt în domeniul lui *intra*, pe axa paradigmatică. Spun *scaun la cap* și sunt în domeniul lui *extra*, pe axa sintagmatică. În această logică, putem spune că axa lui *extra* este coordonată din umbră de coincidență.

Dacă ne întrebăm ce anume ne îmboldește să alergăm zilnic, toată viața, pe diferite trasee, mai mult sau mai puțin cunoscute, mai mult sau mai puțin intenționate, o variantă de răspuns ar fi următoarea: *ideea de a întâlni subit exact ceea ce cauți*. Atunci primim sub forma unei descărcări năpraznice un conținut de înțeles pe care-l intuim și doream, dar la care nici măcar nu puteam visa: îndrăzneala posibilului citită ca forță a destinului ori, pur și simplu, ca magie scoborâtă în realitate - *coincidența*.

Ce e coincidența? Un prim răspuns ar putea fi: *simultaneitate de experiență sau simultaneitate de sens*. Când mă întâlnesc cu cineva la care tocmai mă gândesc (sau mă gândisem) spun "ce coincidență!". Când, fără să știu unii de alții, alegem același drum către casă cu un vechi amic, spunem "ce coincidență!". Când pronunțăm același cuvânt simultan, neintenționat, spunem "ce coincidență!". Acest act de sincronizare a ființei noastre cu o alta ne descoperă un sens nebănuț, de parcă ridicăm pentru o clipă cortina existenței, iar ceea ce surprindem fulgurant ne place, ne încântă și ne vrăjește. Coincidența aduce cu sine o descărcare explozivă între ceva știut, dorit, presimțit și totuși oprit, descărcare ce constituie *motorul* căutării sensului extins în orizontalitatea temporală, adică a simultaneității de gând și faptă între mine și un altul. Mă duc la *mall* să cumpăr diverse, dar și cu speranța ascunsă de a trăi coincidențe ce așteaptă să fie revelate. Mă duc la concert pentru o experiență spirituală intensă, dar și cu dorința ascunsă de a mă găsi în preajma momentului în care sensul lumii se va revărsa asupra mea și mă va asigura că

nu sunt singur, că alții sunt gata să își înnoade destinul cu al meu.

În acel moment, care nu durează decât o clipă, traseul vieții mi se încrucișează cu al altora, devenind un singur drum, prin *co-incidentă*. Forță explozivă necunoscută și în același timp spontană, coagulată *ad-hoc* și la fel de repede descompusă, **coincidența** este fenomenul cel mai misterios al creației de sens extins: acolo unde - cu câteva momente mai înainte - nu exista nici o noimă, apare dintr-o dată în toată splendoarea un bloc de înțeles incandescent, aur existențial strecurat prin fanta îngustă a simultanului.

Și astfel, dintr-o coincidență într-alta, cartografiem un sens al existenței ce începe prin a măguli întâmplarea, prin a mângâia hazardul și sfârșește prin a încheia, după repetate experiențe sincrone, o teorie a revelației destinului cu ajutorul acestor stații fulgurante: *destinul văzut ca sumă a coincidențelor unei vieți*.

Călătoria prin viață pe care o facem capătă sens profund numai prin corelarea coincidențelor trecute cu cele prezente, astfel născându-se o rețea subtilă de puncte de transfer între *eu* și *El*, în virtutea căreia putem să ne interpretăm propria soartă. Acest sens obținut capătă pe parcurs o consistență deosebită, de esență mistic-providențială, de parcă ne-ar fi fost predestinat să avem aceea experiență.

Americanii au o vorbă: *right time, right place* sau, dimpotrivă, *wrong time, wrong place*. Prima expresie e definiția norocului, a doua - a ghinionului. Se pot face

însă și alte derivări interesante: *right time, wrong place; right place, wrong time*. Ambele sunt fațete ale ratării, care intră tot sub zodia ghinionului, în cele din urmă. În acest sens, aplicând principiile logicii formale, doar versiunea de *right time, right place* poate fi considerată câștigătoare. Restul e, într-o proporție mai mică sau mai mare, pierzător.

Fie în fericire, fie în catastrofă - coincidența se arată a fi oarbă, irațională, iar orice încercare de explicare o face și mai misterioasă, și mai incitantă. Tocmai când o căutăm cu tot dinadinsul, ea se ascunde și mai în adânc. Când uităm de ea, țâșnește dintr-o dată, izbindu-ne cu putere prin evidența apariției.

În fond, coincidența nu poate fi înțeleasă decât din două perspective: fie din cea a *întâmplării fericite*, fie din cea a *predestinării misterioase*. Altă soluție nu există. Concluzia realistă este însă foarte clară: orice coincidență valorizează mult mai mult varianta predestinării, decât pe cea a întâmplării. Căci cine ar putea crede că o săptămână de câștig zilnic la ruletă sunt rodul întâmplării, chiar dacă ar fi așa? Și cine ar putea jura cu mâna pe inimă că un câștig imens al începătorului e numai noroc pur, nu și o undă subtilă de predestinare?

Suntem fericiți ca muzicieni: avem în fiecare zi prilejul de a trăi coincidențe și de a le interpreta ori audia.

SUMAR

STRATEGII UNIVERSITARE

Radiografie actuală a UNMB
pagina 2

ATHENAEUM

Concert pe marea scenă
bucureșteană
pagina 3

GAUDEAMUS

Improviția, între inspirație și
tehnică muzicală
paginile 6-7

OPORTUNITĂȚI

MIDAS - continuarea unui proiect
de succes
pagina 12

Retragerea în unison, absorbția în octave, cântul în unison sau octave, mișcarea paralelă a acordurilor, mixturile și toate fenomenele muzicale sincrone (de la atacul percutant la izoritmie) sunt mărci muzicale ale coincidenței.

Muzica este arta care organizează și cinstește cum se cuvine coincidența.

Dar până și aici există două drumuri: partitura reprezintă predestinarea (unisoanele sau octavele sunt prevăzute aici cu meticulozitate), iar improviția reprezintă întâmplarea. În acest sens, un unison reieșit din improviția are o cu totul altă calitate și semnificație decât unul derivat din notația partiturii. Unul e întâmplare, altul predestinare.

Oare nu se poate inversa perspectiva și spune cu curaj: întâmplarea e și ea predestinată, iar predestinarea - întâmplătoare? Din acest moment suntem pe cont propriu: unora li se pare că le face cu ochiul chiar Dumnezeu, altora li se pare că ei înșiși devin dumnezei.

Accreditarea – proces continuu de perfecționare

conf.univ.dr. Antiona Rădulescu

În plin proces de reaşezare a învățământului românesc, universitatea noastră a traversat mai mulți ani de evaluare națională. Avem acum posibilitatea de a privi cu obiectivitate etapa parcursă, acumulările acestui demers: munca în echipă, coordonarea tuturor compartimentelor, armonizarea condițiilor legislative cu libertatea de a

alege între mai multe variante potrivite specificului activității din universitate. Sistematizarea datelor nu a însemnat decât eficientizarea activității noastre și una din modalitățile de a face cunoscută multitudinea proiectelor în care suntem angajați.

Cu atât mai mult, confirmarea nivelului învățământului din UNMB venită din partea ARACIS (Agenția Română pentru Asigurarea Calității în Învățământul Superior) ne dă siguranța că ceea ce facem atât pe plan pedagogic, cât și științific și artistic corespunde exigențelor unui învățământ modern, european.

De curând, în luna februarie, Președintele ARACIS, domnul prof. univ. dr. ing. Ioan Curtu, ne-a vizitat universitatea, ocazie cu care, într-un cadru festiv, i-a înmănat domnului rector al UNMB, prof.univ.dr. Dan Dediu, certificatul care atestă acreditarea instituției noastre. Cu generozitate ne-a împărtășit câteva idei care au sintetizat atât procesul general de verificare a instituțiilor de învățământ superior din România, cât și datele importante despre UNMB rezultate în urma vizitei ARACIS.

Dincolo de date precise și abordări tehnice, din cuvântul domnului Președinte Ioan Curtu a răzbătut simpatia pentru eforturile instituției

noastre de perfecționare: nevoia de vizibilitate, de prestigiu, specificul cercetării și muncii de creație, spiritul de echipă al unei comunități adevărate.

Printre metafore și fine observații ale caracteristicilor profilului creator și al cercetării științifice edificate în spațiul generos al Universității de Muzică, domnul Ioan Curtu nu a făcut altceva decât să ne încurajeze eforturile prin care putem fi mai departe ceea ce suntem astăzi – „pilonul principal al educației muzicale universitare din România”. Este ceea ce astăzi am reușit să devenim: „Universitatea Națională de Muzică din București este o instituție de învățământ superior care asigură în mod corespunzător condițiile de calitate și standardele și, în acest temei, creează condiții și pentru asigurarea viitoare a calității. Prin urmare, Consiliul ARACIS acordă Universității Naționale de Muzică din București calificativul Grad de încredere ridicat în ceea ce privește managementul instituției în materie de asigurare a calității programelor de studii și de respectare a standardelor academice de acordare a diplomelor de absolvire.”

SE PREZINTĂ

Departamentul „Studio Spectacole”

Mihaela Ionescu

Dați-mi voie să mă prezint: sunt Departamentul Studio Spectacole, cunoscut și ca Secretariatul Artistic, și mă ocup în special de organizarea stagiunii de concerte a UNMB cu tot ceea ce înseamnă ea: audiții de clasă, recitaluri vocale și instrumentale, concerte camerale, simfonice, vocal-simfonice și corale, spectacole de operă, cursuri de măiestrie cu participarea profesorilor și studenților din universitate și a altor invitați din țară și din străinătate.

Sunt un Departament cu o echipă spun eu “peștiță”, motivată, săritoare, mereu în mișcare, formată din:

- Dan Bujur – regizor platou, light design, coordonator interimar
- Mihaela Ionescu – secretar muzical
- Dan Ciochină – mașinist recuziter
- Viorel Ștefănescu – mașinist recuziter
- Jean Rădulescu – mașinist recuziter, sunetist
- Mihai Popa – electrician, sunetist
- Teodora Știrbu – gestionar custode sală
- Elena Stanciu – croitor femei
- Cornel Ghiță – croitor bărbați

Consiliul Artistic sau a Biroului de Administrație al UNMB în unele cazuri. Solicitarea unei manifestări artistice din cadrul stagiunii se face prin completarea unei propuneri de concert (formular tipizat) care se poate procura de la Secretariatul Artistic. Pe propunere sunt specificate data și ora solicitată, programul complet al manifestării, interpreții, profesorii îndrumători. Pentru fiecare semestru Consiliul Artistic stabilește o dată limită de depunere a propunerilor, dată după care nu se mai acceptă solicitări

pentru semestrul respectiv. Propunerile de concert sunt centralizate de către Secretariatul Artistic și discutate în ședința semestrială a Consiliului Artistic, în care se stabilesc datele și orele definitive ale manifestărilor.

Odată stabilite aceste manifestări, urmează realizarea materialelor necesare mediatizării concertelor și recitalurilor (afișe, pliante de sală, invitații). Mediatizarea concertelor și recitalurilor se face prin mijloace diverse: radio, diferite publicații, distribuție de afișe în funcție de eveniment, postarea săptămânală pe site-ul www.unmb.ro. Nu trebuie uitați partenerii fideli: Radio România Muzical și TVR Cultural care au răspuns de fiecare dată prompt cererilor noastre, ajutându-ne să aducem în atenția publicului larg manifestările universității. Pe lângă desfășurarea artistică, echipa oferă suport logistic pentru sesiuni științifice și diverse conferințe, sesiunile de examene și susținerea publică a tezelor de doctorat. Din anul 2011, sprijinim proiectul MIDAS – Institutul de Studii Doctorale Avansate – prin înregistrarea video a manifestărilor legate de proiect.

Împreună cu Departamentul de Relații Internaționale organizăm masterclasses cu participarea unor personalități artistice românești sau internaționale. De asemenea, departamentul coordonează ceremoniile de acordare a titlului *Doctor Honoris Causa* pentru personalități muzicale de renume.

Enumerăm din portofoliul Departamentului: Concertele orchestrelor UNMB în Sala Radio și Ateneul Român și bagheta dirijorilor Christian Badea, Cristian Mandea și Horia Andreescu, Concursul Internațional de pian „Dinu Lipatti” în colaborare cu UNESCO, Concursul Internațional de Contrabas „Joseph Prunner”, Congresul Internațional pentru Muzică Bizantină în colaborare cu Biserica Ortodoxă Română, Concursul Național de Creație Corală pentru tineri compozitori în colaborare cu UCMR (Uniunea Compozitorilor și Muzicologilor din România) și ANCR (Asociația Națională Corală din România), Concursul Internațional „George Enescu” în colaborare cu Artexim, Festivalul de Harpă ediția I, Festivalul de Contrabas 2009, Festivalul Zilele Muramatsu, participarea la Festivalul Opera Viva, Conferința Internațională AEC 2010 sub îndrumarea Departamentului de Relații Internaționale și Programe Comunitare, etc.

În biroul de la sala 19 sau chiar și în spațiul amenajat în holul principal, oferim celor interesați informații despre masterclasses, concursuri naționale și internaționale, cursuri de vară, workshop-uri pentru toți studenții sau profesorii din universitatea noastră.

Urmărind respectarea standardelor internaționale, Departamentul Studio Spectacole al UNMB pune la dispoziția celor interesați un studio de înregistrări, dotat cu cea mai nouă tehnologie, asigurând înregistrări profesionale atât pentru studenți și profesori, cât și pentru muzicieni din afara universității prin colaborarea cu doamna Florentina Herghelegiu.

În încheiere, doresc să vă invit la concertele și conferințele susținute în sălile amintite tocmai pentru că ele vă sunt dedicate. Entuziasmul este molipsitor așa că împreună putem dovedi că Universitatea Națională de Muzică are o stagiune cu care să se mândrească și prin care să atragă public din toate mediile. Vi se oferă manifestări artistice și științifice deosebite cu intrare liberă și merită să profitați din plin de acest lucru. Și cel mai important: spuneți și altora!

Redacția ACORD

Coordonator:
Antiona RĂDULESCU

Secretar de redacție
Lavinia POPESCU

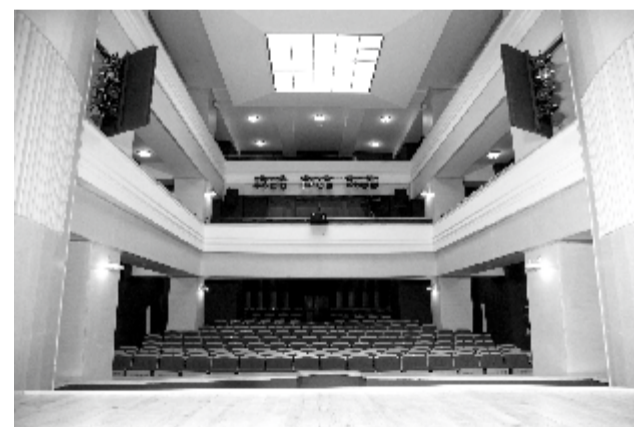
Redactor șef:
Irina BOGA

Design, tehnoredactare și producție:
NETBOOT -

Redactori:
Tatiana NOIA
Andreiana GEAMĂNĂ-ROȘCA
Mihaela IONESCU

www.netboot.ro

Puteți contacta redacția ACORD prin e-mail la acord@unmb.ro
ISSN 2066 - 0901

De găsit, îi găsiți peste tot în Universitate, de la sala de concerte *George Enescu* până la *Studioul de Operă*, sala *Dinu Lipatti*, sala 98 bis fie aranjând decoruri sau recuzită, fie montând scenele pentru concerte corale.

Și așa ajungem la o mică descriere a ceea ce realizăm în fiecare zi.

Departamentul are în custodie 4 săli de concerte: *George Enescu* (265 locuri), *Studioul de Operă* (260 locuri), *Dinu Lipatti* (60 locuri) și sala *Chopin* (actualmente în renovare).

Manifestările artistice desfășurate în cadrul stagiunii de concerte studențești se desfășoară doar cu aprobarea

Concert Orchestra *Universitaria*

Un nou concert pe scena Ateneului român a prilejuit afirmarea artistică a universității noastre. Alături de pianistul Viniciu Moroianu, orchestra Universitaria a evoluat sub bagheta maestrului Horia Andreescu.

Am consemnat câteva idei ale conf.univ.dr. Viniciu Moroianu pe marginea evenimentului ce a avut loc în luna martie.

conf.univ.dr. Viniciu Moroianu

Mai întâi, astfel de concerte, inițiate cu mai mult timp în urmă, reprezintă momente importante pentru studenții noștri. Ele îi pregătesc pentru viața de concert pe marile scene ale țării și îi responsabilizează în efortul de a face față exigențelor măștrilor cu care colaborează.

În ceea ce mă privește, nu este prima dată când iau parte la proiecte similare susținute de UNMB: am cântat cu aceeași orchestră, alături de colegii mei Florin Croitoru și Marin Cazacu, *Triplul concert* de Paul Constantinescu,

sub conducerea maestrului Cristian Mandeal, tot sub cupola Ateneului Român. De data aceasta, maestrul Andreescu m-a solicitat pentru *Concertul nr. 3* de Beethoven. Știu că același concert pentru pian a mai fost cântat în iarnă cu Alexandru Ganea și studentul nostru Tudor Scripcariu, atunci fiind repetat îndelung, cu mai mult sau mai puțin aceeași orchestră. Lucrările beethoveniene i s-a alăturat *Simfonia a V-a* de Ceaiikovski.

M-am bucurat să revin în fața orchestrei Universitaria. Este un ansamblu selecționat cu atenție și coordonat eficient de colegul nostru Alexandru Ganea. Se lucrează temeinic, concertele susținute de orchestră sunt relativ dese, iar repertoriile constituie frecvent veritabile provocări atât la nivel simfonic, cât și în privința acompaniamentelor în concerte instrumentale cu soliști din rândul studenților. Mai trebuie spus că o parte

importantă dintre membrii ansamblului fac parte și din Orchestra Națională de Tineret.

Fără îndoială, concertele în care orchestra participă alături de muzicieni consacrați au o certă importanță pentru evoluția artistică a ansamblului. Cred însă că ar fi interesant ca, alternativ, în locul numelor „de afiș”, să fie aleși soliști studenți merituoși. Cu alte cuvinte, să îndrăznim mai mult în privința promovării tinerilor, să le acordăm încredere, așa cum și noi am fost încurajați de profesorii noștri. Îmi amintesc cum, demult, se organizau la Ateneu perechi de concerte cu același program, organizate duminică dimineața și luni după-amiază, primele pentru elevi, cele de luni pentru studenți. Erau concerte educative, de fiecare dată cu maestrul Aurel Niculescu la pupitrul orchestrei, dar cu doi soliști diferiți pentru aceeași lucrare. Este poate o idee care ar putea fi reluată și continuată. În plus, la pupitrul dirijoral pot fi invitați titularii performanți ai claselor universitare de orchestră de la București, Cluj-Napoca și Iași.

A fost o bucurie să interpretez concertul de Beethoven, o răspundere, ca de fiecare dată, față de public, în același timp față de generația tânără de pianiști care are nevoie de modele. Câteodată judecata lor este cea mai aspră: li se cere foarte mult, iar cei mai buni dintre ei au dreptul să pretindă maximum de la interpreții mai vârstnici, care evoluează în fața lor. De asemenea, m-am bucurat să colaborez din nou cu maestrul Horia Andreescu. Am simțit în acompaniament știință și maleabilitate în conducerea discursului. Înțelegerea reciprocă a creat un fluid între noi la care au participat, sunt sigur, și membrii orchestrei. A fost important să se simtă dăruirea la nivel incandescent, demnă de partitura genială căreia i-am dat cu toții glas. Actul artistic a fost împărtășit de o sală plină și entuziastă.

ORCHESTRA UNIVERSITARIA

Vioară

Ioana Pecingină
Adela Bratu
Tatiana Ciubuc
Alexandru
Mălaimare
Alexandra Dragomir
Alexandra Tănase
Viviana Vlas
Florian Cristea
Adrian Dima
Simona Preduț
Cătălina Cîrciu
Ionuț Voloc
Ioana Jijian
Simina Croitoru
Ana Maria Marian
Iulia Bîndilă
Cristina Pașa
Cristina Bîrnescu
Tudorel Iordache
Vlad Cîmpean
Adriana Cristea
Iulian Turcianu
Radu Barabancea
Beatrice Gagiu
Alexandra Blejeru
Ciprian Oraveț

Violă

Adrian Vasile
Ana Maria Nicolae
Marius Mărgean
Sorin Spasinovici
Emanuel Vots
Cătălina Filipescu
Bogdan Cristea

Violoncel

Mircea Marian
Radu Croitoru
Alexandra Pascaru
Andrei Nițescu
Ștefănică Gheorghe
Octavian Lup
Adrian Precup

Corn

Andrei Țurcășanu
Andi Andrieș
Cezar Florea
Mihai Adetu

Percuție

Dan Alexandru
Ilinca Lorentz

Trompetă

Cristian Cucu
Alexandru Mavroean
Bogdan Mălăcescu

Oboi

Felicia Greciuc
Andrei Asoltanei
Sergiu Feier
Alexandru Păvăloiu

Contrabas

Magor Szasz
Andrei Nițică
Victor Savca
Gabriel Sepici
Simone Prando

Trombon

Vlad Bojoga
Ciprian Partenie
Lucian Cristea

Clarinet

Alexandru
Avramovici
Mihai Bădiță
Mihaela Bărbuceanu
Sergiu Rebac

Fagot

Ștefan Săndulescu
Alexandra Neaga
Florin Sanaploianu
Iulian Nițică

Flaut

Denisa Ifrim
Octavian Moldovean
Ioana Bălașa
Oana Leonte

Tubă

Daniel Mureșean
Mihai Corodan

Eternul "acum"

Alice Tacu – Sinteza muzicologică, master, anul II

Peter Michael Hamel (n. München, 1947), compozitor și profesor îndrăgit de studenții Erasmus care au mers de-a lungul timpului să studieze compoziția la Hochschule für Musik und Theater din Hamburg, a venit la rândul lui la UNMB să onoreze un val de invitații care insistau de mai bine de zece ani. Întâmplarea a făcut ca UNMB să punteze astfel nu doar o altă vizită în cadrul schimburilor culturale, ci și o aniversare importantă din viața muzicală românească.

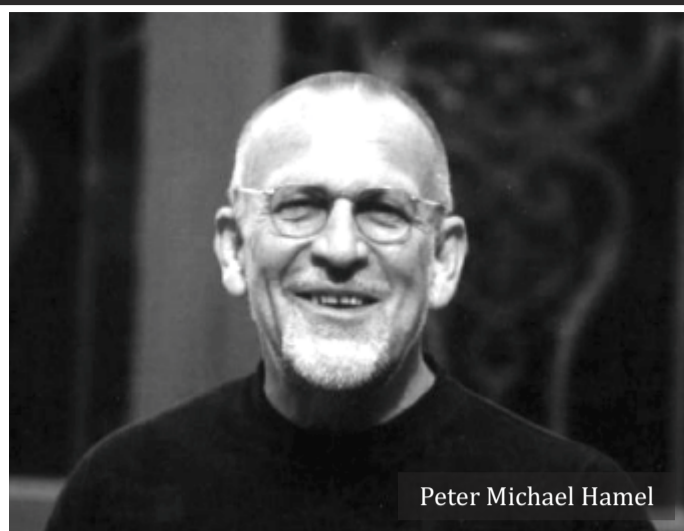
Anul acesta se împlinesc 100 de ani de la nașterea lui Sergiu Celibidache (1912-1996), dirijor care în străinătate, și mai ales în Germania, are încă o greutate și o însemnătate vie. Discipoli de-ai lui Celibidache sau oameni care se revendică într-un fel sau altul din învățăturile acestuia – printre care se numără și P. M. Hamel – continuă să facă o muzică în care transpare dorința de a simți ca fiind deasupra lui a gândi în timp ce cântă. În fenomenologia lui Celibidache, scopul este de a ajunge să trăiești un opus ca un tot unitar, în care fiecare notă este o consecință a celei precedente și va lăsa cu certitudine urmări în suntele care vor veni. Un muzician trebuie să aibă capacitatea de a trăi această unitate, fără să își întrerupă experiența muzicii cu gânduri exterioare ei, cum ar fi cele de structură („aici am ajuns la tema a II-a”) sau cele de voință proprie („aici vreau să cânt mai încet”). Acestea nu au loc să existe în actual muzicii. Dacă cerebralizezi ce auzi, atunci nu mai ești una cu muzica; în momentul respectiv te îndepărtezi de ea și, chiar dacă după aceea reușești să revii la starea de a trăi muzica, unitatea ei a fost deja compromisă. Aceasta este una din esențele pe care P. M. Hamel le-a integrat într-o măsură în creația lui.

Pe parcursul a trei conferințe și a două concerte la UNMB, între 29 februarie și 3 martie, s-a revenit constant la ideea „eternului acum”, a trăirii nemijlocite și nederanjate, întruchipat în cazul lui P. M. Hamel în improvizație. Influențat în tinerețe totodată de filosofii orientale și de compozitori tangenți cu acestea, precum John Cage, Morton Feldman și Terry Riley, el a vorbit despre improvizație într-o lumină specifică: este important să fii creativ în muzică, să înveți să ascuți, nu doar să cunoști un instrument citind partituri și note scrise, astfel transformând muzica într-un gest mecanic de redare. Trebuie să uiți de tine pentru a trăi muzica, pentru a

asimila intervalele (relațiile) dintre sunete și pentru a deveni tu însuși un instrument. Cu toții avem abilitatea aceasta când suntem copii, dar în vârtoarea educației muzicale europene, în care privim cu respect un virtuoz care cântă corect, pierdem libertatea cu care pășim inițial în lumea muzicii.

Poate și pentru că se afla printre români, P. M. Hamel a făcut dese referințe la Celibidache și la anii petrecuți în compania lui. Cu o volubilitate și un talent actoricesc remarcabil (întruchipează persoane cu multă ușurință), plasa tot timpul câte o anecdotă prin care să își sublinieze mesajul, așa cum s-a întâmplat și când a vorbit despre libertate în muzică: *Celibidache își sfătuia studenții să improvizeze la pian, să se relaxeze. Câanta ritmuri necrezut de inegale și alambicate și le cerea studenților să le structureze, pentru că un dirijor trebuie să găsească tot timpul pulsația. „Spuneți-mi, unde pică unu? Unde vine unu?” Unde e unu? Unde se află începutul? Mulți adulți nu vor ști instinctiv, însă copiii, da. Celibidache insistă ca studenții să nu gândească ritmul, ci să îl simtă. Câanta ritmuri cu șase, șapte sau opt pulsații pe măsură și întreba insistent: „Unde e unu?” Iar ei răspundeau cu greu pentru că trecuse mult timp de când încetaseră să reacționeze spontan. (...) Improvizația poate aprinde ceva din focul acestui instinct; îți poate permite să îl regăsești înăuntrul tău. A pune un semn de egalitate între abilitatea muzicală și dibăcia de a cânta o sonată dificilă subestimează o paletă întreagă de talente muzicale. Așadar, când compun mă descotorosesc de idei preconceptuate, spune P. M. Hamel.*

Miezul acestei idei despre improvizație a fost bastionul din care a încercat să ne arate o perspectivă asupra celor trei teme de conferință: „Discuție despre sistemele de învățământ din România și Germania”, „Sergiu Celibidache” și „Music between worlds (Musical Improvisation: Animation for a Flash of Inspiration)”. În virtutea aceiași teze, concertul din 29 februarie, de la Sala de Operă a UNMB, s-a deschis cu o lucrare improvizată de P. M. Hamel la pian preparat, *Mandala Opening*, un început foarte reușit muzical și un antreu pentru concertul din 3 martie, în întregime improvizat de compozitor. La acest al doilea concert nu am fost martoră, însă vocea colectivă a colegilor povestea că momentele bune de improvizație (pe care deja le văzusem din primul concert) nu puteau să existe continuu timp de o oră și jumătate. Drept urmare, ele erau sortite să fie

Peter Michael Hamel

intercalate de pasaje mai dezlănate, în căutarea unui nou val de creativitate. Cât despre muzica scrisă și interpretată în primul concert – muzică de cameră minimalistă, adusă în cicluri de piese scurte de câteva minute –, am ascultat „*Ebenfalls ins Offene...*” pentru vioară solo, „*Traumzeit*” pentru flaut alto și *Klavierquintett in sieben Teilen*, lucrări mai noi și foarte diferite ca stil și rafinament față de opusurile simfonice pe care le cunoșteam. Ne-am bucurat cu toții că am putut să ne aplaudăm profesorii și colegii: Ana Chifu (flaut), Diana Moș (vioară), Petru Nemțeanu (vioară), Marian Movileanu (violă), Bogdan Popa (violoncel) și Adriana Maier (pian); și că în timpul conferințelor am avut prilejul să ne susținem colegii compozitori, încurajați de P. M. Hamel să își prezinte lucrările și să se discute pe marginea lor.

Aș vrea să vă las în final cu o imagine care să se lege de gândurile dumneavoastră. Și pentru că P. M. Hamel are darul vorbirii cu tâlc, cel mai bine ar fi să îl citez pe dumnealui. *O întâmplare petrecută în 1979, într-un local frecventat de pescarii din Mayo [Irlanda], ilustrează un mod de a înțelege actul compoziției despre care vorbesc. Pe vremea respectivă venisem să studiez la Cloongee, și engleza mea era încă destul de săracă. Unul dintre băutorii din „The Angler’s Pub” - barul în care m-am relaxat după o zi de compus -, presupunând că sunt pescar ca el, mă întreabă: „Merge? Ai avut noroc?”. Nu eram sigur ce vrea să spună, de ce să îi pese lui cum îmi merge mie? Nu, ceva nu era în regulă. „Ai avut noroc la pescuit?”, continuă el să întrebe, iar eu, ușurat că în sfârșit am înțeles la ce se referă, îi răspund: „Ah, nu! Nu sunt pescar, sunt compozitor.” Și atunci comeseanul îmi zice „Aa! Deci ești bucătar!”*

MOBILITĂȚI

International Week 2012- Gent, Belgia

Angela Șindeli - asistent Relații Internaționale și Programe Comunitare

„International Week 2012” (18 - 23 martie), eveniment găzduit de Hogeschool Gent (University College Gent), s-a bucurat de participarea numeroasă a coordonatorilor, asistenților de Relații Internaționale și a profesorilor din peste 70 de conservatoare partenere ale acestei instituții de învățământ superior. O particularitate a Săptămânii internaționale a constituit-o faptul că, deși din universități diferite (cu profil tehnologic, științific, artistic), toți participanții au avut ca preocupare comună derularea în condiții optime a programului ERASMUS și consolidarea parteneriatelor internaționale încheiate între instituții. Peste 90 de persoane au fost prezente în sălile de conferințe și workshopuri, fiecare împărțându-și experiența în domeniu, cu exemple de bune practici, simulări de programe, idei privind orientarea și motivarea studenților și a profesorilor spre mobilități de studiu și predare, precum și conturarea unui comportament antreprenorial în rândul studenților încă din primii ani de studiu. Din partea

Universității Naționale de Muzică din București au fost prezente Angela Șindeli – asistent Relații Internaționale și Programe Comunitare (responsabilă cu mobilitățile ERASMUS incoming de studiu/predare) și Heliana Tudor - asistent de Relații Internaționale și Programe Comunitare (responsabilă cu mobilitățile ERASMUS outgoing de studiu/predare).

Participanții la Săptămâna Internațională au fost antrenați în discuții privind:

1. *Adaptarea curriculei universitare la dimensiuni/cerințe internaționale.* University College Gent desfășoară deja un proiect pe această temă - care a devenit o constantă a politicii educaționale desfășurate de universitate, scopul său declarat fiind integrarea experienței internaționale la nivelul tuturor cursurilor și al specializărilor pe care aceasta le oferă.
2. *Criterii calitative privind parteneriatele internaționale* – proiectul cu același nume derulat de University College Gent are ca obiectiv major crearea unei rețele internaționale între universități. Concret, au fost propuse aspecte calitative de evaluare și reînnoire a parteneriatelor instituționale.
3. *Centrul de antreprenoriat și proiectele sale* – cu ocazia acestui workshop au fost prezentate exemple de bune practici din cadrul proiectelor derulate de această organizație, precum „Knowledge Center to Enterprise Services through Students” (KESS) și „European University Enterprise Networks” (EUEEN). Misiunea acestui centru - a cărui existență este strâns legată de Universitatea din Gent - constă în stimularea creativității și a comportamentului antreprenorial în rândul studenților, crearea unei triade *student - formator - antreprenor* și

organizarea unor activități precum sesiuni informative, întâlniri săptămânale între studenți și potențiali angajatori, seminarii, studii de piață, consiliere și suport, identificarea unor posibili parteneri, dezvoltare de proiecte.

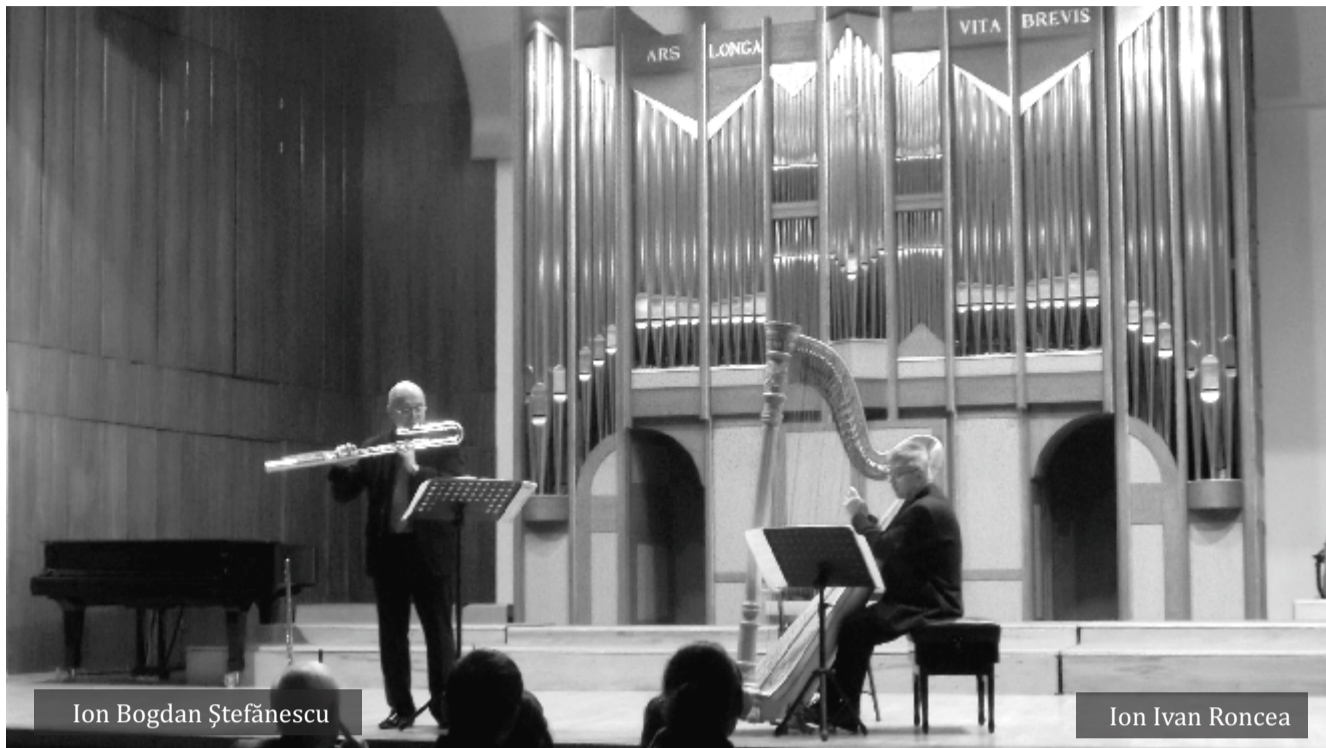
4. *Instrumente calitative utilizate în organizarea de mobilități ERASMUS* – această temă a propus spre analiză principalele modalități practice în desfășurarea și creșterea mobilităților de studiu, stimularea studenților în dobândirea unei experiențe internaționale, precum și simularea unui cadru ideal al programului ERASMUS. Prin utilizarea metodei brainstormingului, asistenții de Relații Internaționale prezenți în sală au imaginat modul *utopic* de funcționare a acestui program: interes crescut manifestat de studenți și profesori, existența unei curricule flexibile și a unei compatibilități perfecte între programele oferite de universitățile partenere.

5. *Flexibilizarea programelor de studii* – în cadrul temei dezbătute la ședința *Competențe dobândite și învățarea pe tot parcursul vieții* au fost propuse alternative privind abordarea unui program flexibil de învățământ superior, precum și adaptarea acestuia la dorințele/nevoile studentului.

Deloc de neglijat, aspectul informal al Săptămânii Internaționale a oferit participanților posibilitatea de a se cunoaște și socializa cu prilejul recepțiilor organizate și al activităților de grup (vizitarea celor mai importante campusuri universitare și a Parlamentului european). Organizarea impecabilă, în cele mai mici detalii, atenția specială acordată tuturor participanților, profesionalismul echipei de Relații Internaționale al University College Gent (Kathleen Van Heule, Sofie Truwant, Els Moens, Nathalie De Bie) au contribuit din plin la reușita acestui eveniment. În încheiere, câteva cuvinte despre orașul de poveste în care Săptămâna Internațională a avut loc: Gent îmbină seriozitatea unui loc medieval, încărcat de istorie și dominat de tradiții, cu exuberanța studenților care animă acest important centru universitar. Potrivit studiilor de specialitate, University College Gent este printre cele mai renumite instituții de învățământ superior de pe teritoriul Belgiei.

"Zilele Muramatsu" la București, eveniment unic în cadrul UNMB

Ion Bogdan Ștefănescu, flautist, mentor MIDAS

Ion Bogdan Ștefănescu

Ion Ivan Roncea

De salutat promptitudinea cu care rectorul Universității Naționale de Muzică din București, prof. univ. dr. Dan Dediu, a reacționat la propunerea mea de a organiza un festival de flaut în cadrul UNMB. Dan Dediu întrucapează modelul de conducător al unei instituții de învățământ, fiind o personalitate recunoscută de breaslă, modernă în gândire, cu spirit de inițiativă și soluții viabile, așa cum o impune timpul în care trăim.

Pentru patru zile (8-11 martie) ne-am bucurat de prezența celei mai renumite echipe de constructori și reparatori de flaute din lume - echipa Muramatsu. Pentru lumea flautistică, prezența acestei echipe de aur în cadrul vreunui festival sau masterclass este un semn de recunoaștere a valorii și importanței evenimentului respectiv. De-a lungul timpului, japonezii de la Muramatsu, prin Hiroshi Aoki, Kaoru Noda și Fumiyasu Ito, au urmat mari flautiști în demersul lor artistic sau pedagogic, cum ar fi Aurèle Nicolet, Wolfgang Schultz și, bineînțeles, Sir James Galway. Așadar, ne putem mândri cu faptul că acești "trei fantastici", reprezentând firma Muramatsu, au venit la București, la invitația mea. Gestul lor înseamnă pentru mine unul dintre cele mai valoroase premii pe care le-am primit până acum.

Ideea organizării unui astfel de eveniment a fost, pe de o parte, de a resuscita și impulsiona mișcarea flautistică din România, iar pe de alta, de a profita de prezența acestor profesioniști pentru ca flautele cât mai multor elevi, studenți, profesori, orchestranți și soliști să fie reparate. Este cunoscut faptul că, în România, nu există nici un atelier sau reparator profesionist de instrumente. Cei interesați în a dobândi un asemenea statut ar trebui să realizeze la firma Muramatsu un stagiu de 7 ani! Pentru flautiștii români, cel mai apropiat atelier recunoscut de Muramatsu se află la Viena. O revizie completă a instrumentului poate ajunge până la 1000 euro. Dacă mai adăugăm costul drumului și al cazării în metropola europeană, putem avea un tablou complet a ceea ce presupune un asemenea demers. Acesta este motivul pentru care instrumentele tinerilor și profesioniștilor români sunt, de multe ori, într-o stare jalnică de funcționare. Fapt constat - și în mare parte rezolvat, măcar pentru moment - de echipa Muramatsu. UNMB posedă 12 flaute Muramatsu care, până astăzi, nu au beneficiat de service, cu toate că, după cum se știe, un instrument rezistă în timp doar dacă îl tratăm cu atenție. Pe lângă flautele Universității, japonezii au reparat absolut toate flautele, indiferent de marcă, pe care tinerii sau flautiștii din orchestrele noastre le-au adus pentru service. Spre exemplu, flautele Yamaha și Sanyo ale Filarmonicii "George Enescu" au fost revizuite cu mare profesionalism. Flautiștii de la Orchestra Radio, Operă sau Operetă au beneficiat de același tratament, precum și toți elevii și studenții care au dorit să aibă un flaut mai bun.

Nu ne putem ascunde mândria în ceea ce privește faptul că majoritatea flautiștilor noștri au fost interesați doar de partea pragmatică a evenimentului, adică de reparația propriu-zisă a instrumentului și deloc de cea artistică, adică de cele două recitaluri ale mele (8 martie - Integrala Sonatelor de Bach - și 11 martie - recital de flaut și harpă), de cel al elevilor (9 martie), sau de cel al studenților (10 martie). Vorbim despre zeci de elevi, studenți, profesori și, de ce nu, părinți care ar fi putut întări rândurile publicului. Mai mult, cei implicați nu au fost interesați decât de propria

prezență în recital, nefiind curioși câtuși de puțin să asiste la prestația colegilor de breaslă. Nu au manifestat nicio atenție nici pentru prezentările concepute de către Hiroshi Aoki - cel mai mare constructor de flaute din lume, un geniu recunoscut de către toate firmele de profil -, de către prof. univ. dr. Doina Rotaru - compozitorul cu cele mai numeroase și mai complexe lucrări pentru flaut (26 !), sau de către prof. univ. dr. Dan Dediu, cu o impresionantă și valoroasă creație dedicată flautului. Nu au fost interesați nici de filmele

Doina Rotaru în conferință

pe care le-am proiectat în cadrul acestor manifestări, filme foarte rare, document, despre "legende" flautisticii mondiale: Jean Pierre Rampal și Sir James Galway.

Dacă prof. univ. dr. Vasile Ganțolea s-a bucurat de prezența acestui eveniment major și s-a implicat în organizare, prin alegerea studenților și programului prezentat de aceștia în ziua de 10 martie (au fost prezenți și studenți de la clasa lect. univ. dr. Cătălin Oprițoiu), și prin programarea sălilor pentru atelier și recitaluri, dacă Cezara Comșa - ultimul an de master la UNMB și profesoară de flaut la unul dintre liceele de muzică bucureștene - a prezentat clasa ei de flaut, reușind să mai atragă și alți doi elevi (!) din afara clasei ei, pentru ziua de 9 martie, alți profesori au fost complet opaci și lipsiți de reacție. Și nu mă refer doar la cei din București, ci și la cei din țară, pentru că evenimentul a fost mediatizat în toate instituțiile muzicale din țară, invitația fiind lansată tuturor flautiștilor români. (Rectorul UNMB oferea cazare la căminul Universității bucureștene pentru cei din provincie).

Am putea vorbi, așadar, chiar de o lipsă de bun simț și de educație a tinerilor noștri flautiști și a celor profesioniști, ba, mai mult, de lipsa curiozității ce ar trebui să mențină "focul viu" în sufletul și mintea oricărui artist. Este foarte trist să constatăm că, în deschiderea festivalului, când rectorul Dan Dediu a urcat pe scenă pentru a ține un discurs de mulțumire adresat membrilor firmei Muramatsu, sala era aproape goală. Erau de față doar câțiva dintre cei implicați în recitalurile programate (și menționați mai sus) și susținătorii apropiați (mai precis, familia mea). Ne mirăm de

indolența studenților din UNMB cu atât mai mult cu cât, în cadrul recitalului programat în deschidere, la pian se afla prof. dr. Verona Maier, cea care le stă la dispoziție zi și noapte acestor tineri pentru a-i ajuta să-și pregătească examenele, audițiile sau proiectele proprii. Verona Maier este cea mai titrată pianistă în repertoriul de flaut. Măcar din respect pentru profesoara lor ar fi trebuit să fie prezenți în sală, nemaipunând la socoteală că o integrală a Sonatelor de Bach nu se aude atât de des pe scenele noastre de concert. În schimb, a doua zi, în cadrul atelierului de reparații, au venit în număr foarte mare. De menționat faptul că cei trei membri ai firmei Muramatsu nu s-au mișcat de pe scaunele lor timp de 4 ore, în toate cele trei zile rezervate reparațiilor de flaute, reușind să scoată la lumină mai bine de 20 de instrumente pe zi. De aceea vorbesc despre lipsa de bun simț, care mi s-a părut revoltătoare îndeosebi în ziua de 9 martie, când fusese anunțată prelegerea domnului Hiroshi Aoki, și când, la ora la care aceasta trebuia să înceapă, nu se afla în sală absolut nicio persoană! Cu chiu, cu vai, am reușit să adunăm câțiva martori, astfel încât, la ora 17.30, dl Hiroshi Aoki să-și poată susține dizertația. A vorbit despre faptul că această firmă a crescut în timp, prin legătura strânsă pe care au cultivat-o cu cei mai mari flautiști ai lumii. Inițial, firma a pornit în ideea de a crea instrumente profesioniste pentru cei apropape 20 de flautiști amatori și profesioniști din Japonia. Apoi, acest instrument a devenit foarte popular în Japonia și, foarte repede, au ajuns să aibă o cerere extrem de mare de flaute. A menționat relația extraordinară pe care a avut-o cu Marcel Moyse - intemeietorul școlii moderne de flaut -, cu Aurèle Nicolet sau cu Sir James Galway, explicând cum acești corifei ai flautului au influențat bunul mers al firmei Muramatsu. Cel mai important lucru este faptul că Hiroshi Aoki, și implicit firma Muramatsu, nu acceptă lucrători care să nu știe să cânte la flaut. Aceștia studiază în cele mai bune școli

din Europa sau America și merg la masterclass-urile celor mai importanți flautiști ai momentului, pentru a se perfecționa. De aceea, în timp, aceste flaute au ajuns să fie lider de piață și garanția excelenței.

Abia în ultima seară de festival, la recitalul de flaut și harpă, avându-l invitat pe unul dintre marii harpiști ai lumii, prof. dr. Ion Ivan Roncea, am putut zări câțiva studenți și elevi în sală, lucru care ne-a bucurat.

În ciuda celor spuse până aici, consider că demersul nostru a fost benefic. Am demascat neajunsurile, dar e singura cale pentru a le elimina. Cel mai important însă este faptul că flautele tuturor sună acum mult mai bine, iar elevii și studenții au avut ocazia să cânte în fața celor mai titrați specialiști în flaut din lume, pentru că această echipă Muramatsu ascultă anual mii de flautiști în devenire sau profesioniști. Acum i-au ascultat și pe ai noștri și au plecat cu gândul că merită să fie ajutați, în ciuda reacției lor "ciudate" de moment. Ne-am despărțit cu promisiunea că vom organiza anual un astfel de festival, pentru ca tinerii noștri flautiști și cei profesioniști să învețe a se conecta la cerințele moderne ale lumii flautistice internaționale.

Nutresc speranța că "Zilele Muramatsu la București" va deveni, pe viitor, un eveniment național, în ideea formării unei Asociații Naționale a Flautiștilor din România, motiv pentru care sunt hotărât să contribuie la organizarea, și în 2013, a acestui festival, cu sprijinul UNMB și al acestor inimoși și formidabili constructori japonezi de flaute.

"Improvisation in European Higher Music Education: Improving Artistic Development and Professional Integration"

Angela Șindeli

Acesta este titlul programului intensiv LLP ERASMUS organizat și găzduit de Conservatorul Regal din Haga. Prima ediție, desfășurată în intervalul 10-20 ianuarie 2012, s-a bucurat de participarea a 21 de studenți și 10 profesori din conservatoarele europene partenere: Antwerp, Barcelona, București, Helsinki, Londra, Luzern, Paris și

Sursa: www.koncon.nl/ii

Viena.

Universitatea Națională de Muzică din București a fost reprezentată de prof. univ. dr. Dan Dediu, compozitor și rector, prof. univ.dr. Valentina Sandu-Dediu și de studenții Vlad-Răzvan Baci (compoziție, master, anul I) și Octavian Alin Lup (violoncel, master, anul II).

Angela Șindeli: **Care a fost principalul obiectiv al acestui program intensiv la care ați participat?**

Dan Dediu: Obiectivul principal a fost demonstrarea capacității improvizației muzicale de a constitui un teren de studiu temeinic pentru studenții interpreți. Ideea care a stat la baza proiectului a fost una vizionară: *măsurarea importanței capacității de a improviza în cariera unui interpret și strângerea unui material documentar pentru o eventuală introducere în curricula Conservatorului Regal din Haga a unui curs sau master de improvizație muzicală: de la improvizația în stil (renascentist, baroc, clasic,*

romantic), la improvizația liberă (free sessions).

"Improvizație" e un cuvânt destul de greu de integrat într-un plan de învățământ...

Da, termenul de improvizație posedă, nu numai în limba română, o conotație negativă de care nu putem scăpa. De aceea, au fost propuse și alte denumiri echivalente pentru o percepție mai pozitivă: improvizație generativă (Conservatorul Superior din Paris) sau "creative playing" (Academia Sibelius din Helsinki). Cert este faptul că am asistat la un simpozion în care diverși invitați și-au expus părerile și le-au demonstrat practic, prin studenți, filme sau implicare proprie. Astfel, admirabile au fost demonstrațiile lui Emilio Molina - creatorul unei metode de a învăța improvizația tonală pornind de la acorduri, figurații și scheme armonice simple, aplicată la Escola Superior de Música de Catalunya din Barcelona -, David Dolan, de la Guildhall School of Music din Londra, care a realizat o demonstrație de improvizație în stil clasic cu ajutorul unui cvartet de coarde studentesc, din care a făcut parte și masterandul nostru Octavian Lup, și Anto Pett - estonianul care ne-a fermecat cu pulsionile sale improvizatorice într-un stil liber, dar riguros construit.

Ce loc ocupă (sau ar trebui să ocupe) improvizația în curricula învățământului muzical superior european, în general, și în UNMB, în special? Christoph Baumann, David Dolan, Agusti Fernandez, Max Tabell, Emilio Molina, Anto Pett sunt doar câteva nume care s-au aflat pe lista de reprezentanți ai instituțiilor partenere. Cum apreciați întâlnirea de lucru din 14 ianuarie, la care ați participat în calitate de invitat al coordonatorului de proiect Martin Prchal?

Deocamdată există tatonări și inițiative de început în toată Europa. La Barcelona (ESMUC), la Londra (Guildhall School of Music), Helsinki (Sibelius Academy) și la Tallinn (Academia de Muzică din Estonia) sunt câteva programe de improvizație pentru interpreți care încep să dea roade. Nu intră și jazz-ul aici. Jazz-ul e alt capitol.

Am asistat la o sesiune de problematizare a improvizației muzicale și pot să spun că am învățat foarte multe. Mi s-au părut extrem de interesante criteriile de evaluare a improvizației, pe care specialiștii estonieni le-au gândit: 1. Gradul de concentrare (fluență, atenție), 2. Execuția tehnică, 3. Dezvoltarea structurii în timp, 4. Expresivitate, 5. Capacitate de comunicare în grup, balans, 6. Percepție temporală. De asemenea, faptul că la Haga toți pianistii fac un curs de improvizație m-a interesat, pentru că am putea introduce și la noi acest lucru, mai ales că ar putea constitui o rezolvare a practicii pentru pianisti. Iar la Helsinki, improvizația muzicală e legată mai mult de cea actoricească, dezvoltându-se un program ce constă din exerciții și jocuri interactive, care creează capacitatea de a

Sursa: www.koncon.nl/ii

lucra în grup și de a relaționa ideile sonore.

Astfel, deși n-am apucat să văd aproape nimic din Haga, consider că scurta deplasare și intensul seminar au fost foarte utile și deschizătoare de drumuri și pentru UNMB. La noi, improvizația se face doar la secția de jazz. Ar fi foarte interesant de introdus însă și la compoziție clasică, și la interpretare, în special la muzică de cameră. Interacțiunea unui ansamblu ce improvizează poate naște sonorități fascinante, relații umane profunde și implică multă atenție la ceilalți, ascultare activă și luare rapidă a deciziilor. De aceea, ar trebui să ne gândim, într-adevăr, dacă nu am putea introduce în curricula UNMB, chiar și numai experimental, un modul de improvizație. Cel puțin studenții noștri care au participat la programul de la Haga asta ne-au spus. Atât Octavian Lup, cât și Vlad Baci au fost entuziasmați și vor să repete experiența. De ce nu? La urma urmelor, improvizația e un exercițiu de dez-mărginire.

Care este impactul unor mobilități de scurtă durată pe care un astfel de program intensiv le presupune? Mă refer aici la oportunitățile pe care le au studenții în a participa la cursuri de măiestrie în spațiul european.

Impactul este enorm. E de ajuns un curs de zece zile pentru a-ți schimba mintea, a-ți urni prejudecățile și a te transforma cu totul, mai ales la vârsta studenției. Schimbările mari n-au nevoie de timp. Se fac imediat. Și, odată cu schimbarea ideilor, urmează și schimbarea vieții. Cred că, într-adevăr, mobilitățile de scurtă durată ne pot schimba viața. Important e să fii la pândă, să înveți din orice și să nu ratezi momentul. Ar fi și păcat.

N.B. Mai multe detalii privind programul și participanții pot fi accesate de pe următorul site: www.koncon.nl/ii.

GAUDEAMUS

"Frumosul sentiment al descoperirii..."

Octavian Lup, student, participant la Erasmus IP "Improvizația în muzica clasică" coordonat de Conservatorul Regal din Haga

Știa doamna Costinescu unde mă trimite atunci când m-a contactat în vederea unui stagiu intensiv de 2 săptămâni pe "improvizație în muzica clasică". Asta pentru că eu am fost mai mult decât sceptic atunci când am auzit despre proiect, însă am acceptat, gândindu-mă că nu e prea bine să refuzi "mâna care te hrănește" (spun asta pentru că datorez enorm de mult școlii și mentorilor mei dragi... știu ei care).

Așadar, m-am trezit în Olanda, la Haga, un loc superb, parcă puțin prea disciplinat și organizat totuși, unde pentru prima dată în viața mea am luat contact în mod oficial cu fenomenul de improvizație.

Nu știu cum sună pentru cititori acest termen, dar pentru mine era în afara "obișnuitului". Acum mărturisesc cu o oarecare jenă faptul că abia la acest program am aflat că toți marii compozitori au fost și improvizatori. Asta mi-a dat mult de gândit: "înseamnă că trebuie să existe un beneficiu", mi-am zis...

Aveam să aflu în ziua următoare ce vitală este improvizația pentru orice artist, iar pentru mine, ca muzician, pot să spun că a fost unul dintre salturile pe care orice tânăr

trebuie să le facă la un moment dat în carieră. Improvizația este "ceva". Însă acest ceva, chiar dacă nu poate fi exprimat în cuvinte, are o profunzime fără margini, pentru că improvizația este unul din mijloacele cele mai propice prin care artistul își poate exprima creația brută într-un mod spontan. Este exact ca atunci când intri într-o discuție captivantă cu o persoană și după o vreme îți dai seama că ai ajuns într-un punct în care poate nici măcar nu ți-ai propus să ajungi... și asta fără efort, sau o organizare strictă de replici. Cred că improvizația te obligă să fii liber în exprimare, iar dacă se improvizează în ansamblu, vei ajunge să fii forțat să intuiești, să creezi legături și mai ales să te conectezi cu cei alături de care improvizezi. Cred că a fi obligat să fii liber este o idee cu care fiecare dintre noi am vrea să ne identificăm.

Subiectul improvizației este unul foarte vast și nu cred că voi putea să nu omit ceva dacă aș începe să-l dezbat, așa că mă voi rezuma la aceste idei. Însă ceea ce pot face este să vă îndemn să nu ratați niciodată șansa de a improviza alături de profesioniști în domeniu.

Octavian Lup

Și, ca să mă întorc de unde am pornit, nu pot să spun decât un mare MULȚUMESC celor care m-au trimis în momentul potrivit, la locul potrivit!

European Impro Intensive 2012

Vlad Baciu – compoziție, master anul I

Experiență deosebită, mereu preexistentă și totuși unică de fiecare dată, ancorată în tradiție, dar prăfuită de masca unei perfecțiuni sadice impuse de limitările celor mai mulți dascăli, improvizația a fost scoasă din nou, din nu știu ce mormânt ideologic și readusă, sper eu, la rangul pe care îl merită: sălile de concert.

Haga a pășit cu încredere pe teritoriul improvizației muzicale prin Programul Intensiv LLP ERASMUS, găzduit de Conservatorul Regal, la care au participat, timp de 10 zile, 12 profesori, 9 invitați speciali, printre care rectorul universității noastre, Dan Dediu, împreună cu prof. univ. dr. Valentina Sandu-Dediu. Alături de ei au mai fost prezenți 34 de studenți din aproximativ 10 țări europene. Atmosfera specială degajată de această inițiativă curajoasă a organizatorilor (aș dori să amintesc un nume cheie al acestui eveniment: Martin Prchal – vicepreședinte al Conservatorului Regal din Haga), a fost mereu aseasonată cu parfumul calității, piperată de profesori și tutori excepționali.

Grație doamnei conf. univ. dr. Lucia Costinescu, persoană deosebită, care mereu se îngrijește de perspectiva internațională a studenților Universității Naționale de Muzică din București, am putut petrece alături de Octavian Lup, tânăr violoncelist excepțional, clipe de neuitat chiar din momentul în care am aterizat pe teritoriul Olandei.

Am fost impresionați de priveliști deosebite ce păreau a fi fost pictate într-un verde special, la fel, de numărul mare de persoane care foloseau bicicleta ca mijloc de transport, de clădiri mai vechi, dar bine întreținute, sau, dimpotrivă, foarte noi și impunătoare prin arhitectura lor (rezultat al unor minți futuriste, pline cu ambiții de mare altitudine). Am petrecut momente interesante cu parfum occidental, cu deliciuri muzicale și delectări destule pentru ochi.

Vremea a ținut cu noi. Chiar dacă mai ploua din când în când, a fost cald, iar soarele a putut fi zărit în fiecare zi. Acest lucru a fost remarcat cu uimire și de către localnici, care ne-au mărturisit că ei, în mod normal, nu se pot bucura de soare atât de des. Pe la colțurile clădirilor vedeai uneori florării pline de lalele care te îmbiau cu parfumul lor și prin culori ce îți luau ochii... Am trecut pe lângă multe săli de spectacol, muzee și galerii de artă, lucru grăitor pentru locul pe care îl are arta în metalitatea și cultura localnicilor.

În Olanda, și mai ales în Haga, totul este foarte precis, bine organizat și mai ales eficient. Mijloacele de transport în comun vin exact la timpul așteptat, semafoarele sunt gândite perfect să ajute circulația și să fluidizeze traficul... într-un cuvânt: civilizație.

Chiar dacă sunt o persoană greu de convins în ale artei, profesionalismul profesorilor aleși pentru acest proiect, împreună cu abordarea deosebit de deschisă și prietenoasă m-au fascinat și motivat în depunerea unui efort consecvent și mai ales conștient. Am descoperit nevoia de mai multă muncă în care gândirea este factorul esențial.

Am plecat de la Haga mai ambițios, cu ținte mai greu de atins, cu perspective noi legate de artă și mai ales de muzică. Am descoperit ce înseamnă improvizația și nu în ultimul rând mi-am dorit să aplic pentru o bursă Erasmus. Această experiență internațională mi-a deschis noi orizonturi...

Cu această ocazie doresc să-i încurajez pe toți studenții UNMB care nu au fost plecați să studieze în alte țări europene și care își doresc o carieră muzicală internațională, să aibă curiozitatea de a experimenta muzica și în alte părți, să nu ezite și să beneficieze de o șansă unică, care le poate chiar schimba destinul.

Cu speranța că și la noi sămburele improvizației va înflori

și va stârni interes pentru "agricultura" cultural-muzicală a plaiurilor mioritice, aș dori să închei.

P.S. Multe foi de completat, multe afișe pe care erai nevoit să le citești zilnic... Unul s-a remarcat prin textul său: *Atenție! Improvizația vă va îmbunătăți tehnica.* Foarte sugestiv, concis și mai ales adevărat. Încearcă și tu!

FLASH

Ionela Florentina Soare, studentă la Stilistică vocală și instrumentală, master anul II, la clasa lect.univ.dr. Claudia Codreanu, a obținut în luna ianuarie un important premiu la Concursul ASLICO din Italia. În cadrul aceluiași concurs, a fost laureat și un absolvent al UNMB, Alexandru Aghenie. Informații suplimentare la adresa: <http://www.aslico.org/>

David Ciente, student în anul III la Compoziție jazz-muzică ușoară, a participat, alături de formația Electric Fence, la selecția națională Eurovision. Piesa interpretată, *Șun-ta*, s-a clasat pe locul al II-lea, cu 19 puncte.

La inițiativa prof. univ. dr. Miltiade Nenoiu, s-a desfășurat la UNMB (în luna martie 2012) ediția a IV-a a Concursului Național de Fagot dedicată interpretului și profesorului Emil Bâclea. Laureții concursului au fost: Iulian Nițică (UNMB) - premiul I

„Emil Bâclea”, Mihai Boboiescu – premiul al II-lea, acordat de UNIMIR, Manuela Ghiță (UNMB) – premiul al III-lea, acordat de UNMB, Alexandra Neaga (UNMB) – mențiune, Alin Dobre (Universitatea de Arte „George Enescu” Iași) – premiul „Miltiade Nenoiu”.

Recolta de premii la competițiile lunii martie

prof.univ.dr. Grigore Constantinescu

Ca în fiecare început de primăvară, timpul îngăduie organizatorilor să propună tinerilor muzicieni noi competiții, pentru a le oferi șansele de evaluare, înaintea concluziilor fiecărui an de studii. Ce aflăm la galele laureaților înseamnă de fapt oferta noilor talente, dar totodată confirmarea unor evoluții și, firește, calitatea pregătirii cu măiestria răspunzătorilor de viitoarele lor succese. Iată deci, urmărind reușitele, avem satisfacția ca, pe fiecare palier, de la învățământul liceal la cel universitar, să înscrim numele învingătorilor înscrisi la linia de start a întrecerii și purtând de fiecare dată diplomele promisiunilor atestate.

Jeong-Hwan Lee

Pentru a treia oară, Concursul național „Victor Giuleanu” și-a prezentat concurenții în fața juriilor. Cu un entuziasm contaminant, directoarea Colegiului național de muzică „George Enescu”, prof. Cristina Sebastian, a reușit să desfășoare o complexă acțiune de organizare care să cumuleze forțele necesare realizării acestei competiții. Este vorba, firește, de mediatizarea concursului în sfera zonală a centrelor culturale naționale care, astfel, a reunit un număr record de participanți la toate secțiunile proiectului – Teoria muzicii, Ansambluri corale, Muzică de cameră și specializările de interpretare pianistică, violonistică și canto. Interesant, acest spectru tematic are funcții „radiologice” particulare pentru învățământul artistic, deoarece aproape fiecare dintre secțiuni invită la start participanți din categoriile ascensionale de vârstă, de la liceal la universitar și master. Juriile, reunind nume prestigioase din sfera artistică liceală și profesori ale facultăților și universităților de muzică – președinți prof. univ.dr. Stela Drăgulîn - pian, prof. Olivia Papa - vioară, prof. univ. dr. Eleonora Enăchescu - canto UNMB, Răzvan Popovici - Muzică de cameră, dirijor Voicu Enăchescu - muzică corală –, au acceptat sacrificiul unor îndelungi perioade de asistență, pentru a-i urmări pe toți participanții,

deliberând cu acuratețe, exigență și excelente decizii. Nu reținem acum, în relatarea aceasta, decât categoria Marilor premii nu numai pentru că este vorba de reușitele maxime, dar și pentru satisfacția de a constata că mai multe rezultate importante în distincțiile primite aparțin și studenților sau masteranzilor de la UNMB. *Canto* – tenorul Ioan Augustin Hotea, UNMB, anul III (prof. Mariana Colpoș); *Pian* – Szocs Botond, Liceul de artă Sfântu-Gheorghe, clasa a X-a (prof. Ilma Rapolti); *Vioară* – Dumitrescu Mircea Alexandru – clasa a VII-a Colegiul „G.Enescu” (prof. Olivia Papa); *Muzică de cameră* – Cvintetul Simina Croitoru, Ana Maria Marian, vioară, Adrian Vasile, violă, Octavian Lup, Mircea Marian, violoncel, UNMB (prof. Vasile Țugui); *Secțiunea corală* Liceul de artă „Marin Sorescu” Craiova, dirijor Man Edward, Corala bărbătească „Cuvânt bun”, dirijor G.C.Oprea. Suntem satisfăcuți de rezultate? Desigur, însă mai mult ne interesează modul în care acest concurs, purtând numele unui mare profesor creator de școală, devine un criteriu de calificare pentru viitorul muzicii românești, cu repere în cea mai importantă unitate liceală a țării.

Ionuț Hotea

modernă din literatura universală și românească a genului de operă. Reamintim melomanilor că edițiile precedente au fost dedicate unor cântăreți-soliști care au scris istoria recentă a artei lirice românești, fiind de asemenea profesori de canto ai institutului nostru – soprana Magda Ianculescu, soprana Arta

Florescu și baritonul Petre Ștefănescu Goangă, iar laureații cu premiul I, reprezentând confirmări valorice ale tinerei generații a soliștilor de operă, au fost soprana Anita Hartig de la Academia de Muzică din Cluj (2009), mezzosoprana Maria Jinga (2010), soprana Veronica Anușca (2011) de la UNMB. În panoramicul

Irina Baiant

participărilor, în afara perimetrului național, cu voci venite din București, Cluj, Iași, Brașov, Constanța, Galați, factura prezențelor internaționale este configurată prin înscrierile în competiție ale cântăreților din Moldova, Lituania, Franța, Brazilia, Serbia, Liban, China și Coreea. Ca în fiecare ediție, juriul a fost alcătuit din critici, dirijori, regizori și măestri de canto, o prezență aparte fiind directorul Operei Naționale din Sofia, regizorul Plamen Cartaloff. Nu trebuie detaliată calitatea participărilor, dar recunoaștem că, în afara studenților de la UNMB, au venit în competiție și absolvenți care continuaseră studiile de specializare în Austria, la Salzburg – soprana Mirela Bunoaica – sau Franța și Germania – soprana Luminița Andrei. Palmareșul actualii ediții, dincolo de premiul I acordat tenorului coreean Jeong-Hwan Lee, a invitat pe scena laureaților câteva voci ale Universității bucureștene, printre care îi menționăm pe tenorul Ioan Augustin Hotea, clasa prof. Mariana Colpoș (premiul II, Premiul revistei „Melos”, premiul Operei Naționale din Sofia), soprana Irina Baiant, clasa prof. univ. dr. Ionel Voineag (premiul III), soprana Mădălina Barbu, clasa prof. univ. dr. Eleonora Enăchescu (Mențiune, Premiul special „Valentin Teodorian” al Uniunii criticilor muzicali), pianistul Teodor Scripcaru, anul II, clasa Viorica Rădoi (Premiul de acompaniament pianistic „Colla parte”).

Vedem, din cele două competiții comentate, că proverbul străvechi, legat de anotimpul toamnei, când „se numără bobocii”, poate fi reinterpretat în funcție de rezolvarea tuturor condițiilor de afirmare a proiectelor artistice. De-a lungul timpului ce urmează, laureații vor urca treptele consacrării, spre cinstea celor care i-au îndrumat și promovat.

REMOTE

Remote control UNMB

Cristina Uruc – compoziție, master anul I

Dezvoltarea tehnologiei computerizate a revoluționat întregul mapamond și a influențat toate domeniile de cercetare. Arta nu a fost nici ea ocolită de acest fenomen în continuă transformare și evoluție.

Boom-ul de informație a direcționat atenția artiștilor către noi modalități de transmitere a mesajului artei lor. Comunicarea printr-un singur canal, stimularea separată a simțurilor iubitorului de artă sunt deja parte din trecut. Acum termenul „multimedia” este în vogă.

Ce înseamnă „multimedia”?

Este considerată multimedia orice formă de comunicare care implică două sau mai multe medii transmise prin intermediul unui sistem computerizat sau electronic: text-imagini vizuale, text-audio, video-audio sau text-audio-video.

formă de comunicare care implică două sau mai multe medii transmise prin intermediul unui sistem computerizat sau electronic: text-imagini vizuale, text-audio, video-audio sau text-audio-video.

Un „proiect” multimedia este de obicei redat după înregistrare, proiectat sau accesat prin intermediul unor dispozitive computerizate sau electronice, dar poate fi și parte integrantă a unui *live-performance*. O operă de artă multimedia implică frecvent mai multe simțuri în afară de cel tactil, olfactiv, vizual sau auditiv. O operă de artă multimedia se poate mișca, poate avea un anume spațiu temporal sau se poate dezvolta în timp, caracteristici ce nu sunt specifice unor mijloace de expresie artistică tradiționale. O altă trăsătură a artei multimedia este utilizarea de tehnologii avansate, cum ar fi senzorii, sunetele electronice sau generate de computer, video, animații și interactivitate.

Un astfel de spectacol a fost *remote ctrl*. Evenimentul a fost organizat la inițiativa compozitorului Cătălin Crețu și a avut loc în cadrul Școlii Post-Doctorale MIDAS, fiind

sprijinit de Universitatea Națională de Muzică din București, Centrul de Muzică electroacustică și Multimedia și de Academia de Muzică „Gheorghe Dima” din Cluj.

Iată cum descriu protagoniștii proiectului *remote ctrl*: „Ineditul spectacolului constă în realizarea unui duet, live, între mediul electronic și muzicieni, în timp real prin intermediul tehnologiei. În funcție de context și de partitura concepută, calculatorul reacționează, acompaniind în timp real partiturile soliștilor, tehnologia avansată făcând posibilă interacțiunea directă, pe scenă, dintre muzicieni și mediul electronic. Astfel, aceeași piesă poate fi mult modificată, de la o interpretare la alta, în funcție de tălmăcirea artistului pentru o nouă aventură muzicală”. Evenimentul a avut patru „actori”: trei compozitori români preocupați de aplicarea noilor tehnologii în muzică și un soft de programare computerizată: Max/MSP/Jitter. Cătălin Crețu și Constantin Basica (ambii absolvenți UNMB) s-au specializat în programare Max în Germania, la Hochschule für Musik und Theater Hamburg, în timp ce Adrian Borza (Cluj - Napoca) a studiat o perioadă în America de Nord.

Utilizarea aceluiași limbaj de programare, a unor tehnologii pentru procesarea sunetelor i-ar face pe unii dintre noi să se gândească la o uniformizare a rezultatului muzical, la o pierdere în general a ideii artistice, a individualității compozitorului, cu alte cuvinte ne-am putea aștepta ca toată muzica electronică să sune la fel. Însă în cazul concertului *remote ctrl*, nu a fost așa: trei compozitori, trei caractere diferite, trei muzici distincte și totuși un singur soft de programare.

Lucrarea lui Cătălin Crețu, *Piano interactions pentru senzori, pian și mediu electronic*, cuprinde 7 secțiuni contrastante: meditative, dinamice, lirice, pline de furie sau amuzante. O lucrare în care interpretul (Mihai Murariu) interacționează cu senzorii montați pe sau pe lângă instrument,

Foto: Mihai Cucu

transformând de fiecare dată gestul fizic în gest muzical. „Piano interactions” a beneficiat de o prezentare mai amănunțită în cadrul workshopului din 15 decembrie susținut de compozitorul Cătălin Crețu, în ideea de a familiariza publicul cu modalitățile noi de producere a unei opere muzicale.

If și *Akedia*, cele două piese semnate Adrian Borza, se situează la polul spiritualității și al introspecției. Formule repetitive, caracter improvizatoric și pastoral. La oboi – Adrian Cioban.

Seara s-a încheiat cu cele două piese ale compozitorului Constantin Basica: *Aș fi putut alege celălalt titlu*, interpretată de compozitor și un alt „el” dintr-un univers paralel, și *Tutorial 7* pentru corn, iPad, live-electronics și live-video. La corn - Teodor Basica. După cum se poate deduce și din titluri, sunt două lucrări pline de umor de bună calitate, educative și, pe alocuri, ironice, al căror substrat este însă unul foarte serios.

Se pare că utilizarea noilor tehnologii de prelucrare a sunetelor nu alterează spiritul și ideile componistice, ci le poate sprijini, dezvolta și chiar individualiza atâta timp cât aceasta vine să completeze și să ornamenteze muzica, nu să o acapareze.

“Brave claviaturi” pentru muzica românească

prof.univ.dr. **Valentina Sandu-Dediu**

O cunoaștem cu toții pe Rodica Dănceanu: cei preocupați de viața muzicală ca pianistă a ansamblului *Archaeus* (așadar în calitate sa de promotoare a muzicii românești), iar mai tinerii noștri colegi în devenire ca profesoară la Colegiul Național de Arte *Dinu Lipatti*. Dacă pe vremea studiilor Rodicăi Dănceanu (și ale subsemnatei), includerea repertoriului românesc în studierea pianului era obligatorie, interesul pentru o asemenea muzică nu mai poate veni acum pe căi restrictive. Trebuie inventat altceva, atractiv, de pildă un concurs pentru toți elevii pianiști din învățământul preuniversitar, cu diplome și cadouri pentru toți, dar care să impună totodată și un standard al calității premiilor. Ajutată în acțiunea sa organizatorică de colega sa, Georgeta Băcioiu, și sprijinită de Colegiul Național de Arte *Dinu Lipatti*, de Inspectoratul Școlar al Municipiului București, de Ministerul Educației, Cercetării, Tineretului și Sportului, Rodica Dănceanu ajunge astfel, anul acesta, la a V-a ediție a Concursului Național de interpretare a muzicii românești pentru pian, “Brave claviaturi”.

Cum au arătat cele două zile de concurs (24-25 martie)? În juriul exclusiv feminin (dar deloc feminist) al concursului, Rodica Dănceanu și Georgeta Băcioiu au fost însoțite de șefa catedrei de pian a Colegiului *Lipatti*, Venera Babeș, și de invitate din UNMB – Carmen Manea, Verona Maier și subsemnata. În jur de 220 de copii și adolescenți, de la vârsta grădiniței până la cea a baccalaureatului, au cântat cu talent, cu stângăcii, cu emoții, cu inteligență, cu instinct dramaturgic, cu conștiinciozitate sau cu spontaneitate partituri românești aflate în metode sau colecții prea puține inedite, din păcate. Dacă familia compozitorului Liviu Comes are grijă să stimuleze interesul pentru creația regretatului muzician, oferind premii speciale (partituri) tuturor copiilor care își aleg să cânte Liviu Comes, nu există alte inițiative consecvente pentru reînnoirea fondului de piese românești. Am reascultat de altminteri cu plăcere miniaturile (și unele piese de mai mare

respirație ale) Mariei Cernovodeanu, Doinei Rotaru, Floricăi Dimitriu, Mayei Badian, ale lui Myriam Marbe, Carmen Petra-Basacopol, Iacob Mureșianu, Ciprian Porumbescu, Carol Miculi, D.G.Kiriac, George Enescu, Sabin Drăgoi, Paul Constantinescu, Mihail Jora, Marțian Negrea, Constantin Silvestri, Tudor Ciortea, Radu Paladi, Alexandru Pașcanu (cu un record absolut în preferința micilor interpreți pentru Bate vesel clapa neagră!), Ioan D. Chirescu, Alexandru Dumitrescu, Cristea Zalu, Liviu Dandara, Corneliu Cezar, Paul Rogojină, Paul Jelescu, Vasile Timiș, Viniciu Grefiens, A.C.Ionescu, Nicolae Chilf, Dan Constantinescu, Dumitru Bughici, Victor Iusceanu, Nicolae Brânduș, Alfred Mendelsohn, Dan Dediu și alții.

Remarcabilă este deschiderea concursului nu numai spre întreaga țară (alături de reprezentanți ai Colegiilor

bucureștene *Lipatti* și *Enescu*, ai școlilor de muzică din București, am apreciat prezența unor elevi din Buzău, Constanța, Craiova, chiar și din Cluj sau Suceava), dar și spre concurenți pentru care pianul reprezintă fie o a doua specializare (pe lângă instrumentul principal sau canto), fie un hobby (practicat la un nivel de competiție, totuși). Plăcerea de a face muzică și de a descoperi repertoriul pianistic românesc rămân astfel principalele condiții ale continuității unui asemenea concurs. Se adaugă, evident, plăcerea de a primi premii și de a participa la Gala laureaților, organizată cu la fel de mare grijă de Rodica Dănceanu și Georgeta Băcioiu la Centrul cultural *Tinerimea Română*.

TIPAR MUZICAL

Dinu Lipatti în eternitate

drd. **Alin Ionescu**, asist.univ.dr.d. la Universitatea din Pitești

Personalitatea marelui artist Dinu Lipatti se regăsește ca o adiere în operele interpretate cu sensibilitate și cu un subtil rafinament de marele pianist român, pornind de la stilul sobru specific partiturilor lui Bach, la cel perlat și jucăuș mozartian. Nostalgia și candoarea se simt în interpretarea valsurilor lui Chopin, rămânând ca un etalon o muzică vie, ce te prinde cu farmecul ei. Muzicologul francez Robert Aiguettant face o cronică la

volumul omagial Chopin: „discul Lipatti este o piesă de căpătâi a discografiei chopiniene și a întregii istorii a discului. Ceea ce primează aici este absoluta perfecțiune pianistică pusă în serviciul concepției, a cărei puritate stilistică se îmbină cu o intuiție divină. Niciodată nu a fost realizat mai bine aliajul dintre libertate și rigoare, dintre poezie și virtuozitatea magnifică și transcendentală.” Rafinamentul tușeului și căldura sunetelor au pus pe un loc fruntaș, poate chiar primul, interpretarea valsurilor de Chopin făcând parte din recitalul de adio al lui Lipatti de la Besançon din 16 septembrie 1950”.

Datorită înregistrărilor realizate la casa de discuri Columbia, cu ajutorul directorului artistic Walter Legge, rămân în amintirea pianistului Lipatti o serie de lucrări ce îl definesc ca un interpret cu o tehnică scilpitoare și un tușeu divers ce ating perfecțiunea. Nu întâmplător Lipatti se situează printre pianiștii înzestrați cu har și iluminare din întreaga lume. Un sondaj făcut de revista BBC Music Magazine din august 2010 arată că pianistul român Dinu Lipatti se situează pe poziția a șasea din primii 100 de pianiști ai tuturor timpurilor, pe primul loc fiind Serghei Rachmaninov.

Dinu Lipatti s-a afirmat în calitate de compozitor încă de la vârsta fragedă de cinci ani, când compune *Din compozițiile micului Dinu*, și treptat și-a desăvârșit stilul personal folcloric românesc și neoclasic. Obține premii importante la Concursul Național de Compoziție „George Enescu”: în anul 1932, Lipatti va obține Mențiunea I cu *Sonata pentru pian solo*, mai târziu, în 1933, el se prezintă cu *Sonatina pentru vioară și pian*, ce are ca motto „Muzica națională e cununa de simțiri a unui neam”, cu care obține premiul al II-lea, iar în 1934, aureola sa de compozitor se va desăvârși prin *Suita Simfonică „Sătrarii”*, juriul oferindu-i premiul I, onorific.

Cartea „In memoriam Dinu Lipatti-60” este o reînviere a concertului de la Besançon, ce aduce în memoria cititorilor imaginea plâpândă, firavă, sensibilă a eternului geniu Lipatti și totodată rolul artistului român de a fi ambasadorul cultural român în Europa, de a face cunoscută școala pianistică românească reprezentată de Florica Musicescu. Această carte este antrenantă, plină de vervă și actualitate. Sunt prezente în acest volum cele două laturi ale artistului Dinu Lipatti: pianistul și compozitorul. În primul capitol, pianistul este pus în lumină și caracterizat cu emoție și scrupulozitate de către Octavian Lazăr Cosma, Grigore Constantinescu, Lavinia Coman, Grigore Bărgăuanu, Vasile Vasile, Oana Velcovici-Rădulescu și Andreea Butnaru. Personalitatea lui Lipatti este evocată din perspectiva interpretului rafinat, a pedagogului strălucit ce a susținut timp de cinci ani de zile cursuri la Conservatorul din Geneva, a umanului, legând astfel prietenii, dar și colaborări cu mari artiști ai vremii - Clara Haskil, George Enescu - și a reprezentării peste hotare prin cronicile muzicale. Cel de-al doilea capitol, portret al compozitorului, este șlefuit de Viniciu Moroianu, Lelia Șerbănescu-Rădulescu, Sanda Hîrlav-Maistorovici, Luize Avram, Alin Ionescu, Cătălina Constantinovici, Corina Bura, Roxana Susanu, Petruța Măniuț-Coroiiu și Luminița Rotaru-Constantinovici. Aici sunt creionate trăsăturile stilistice ale componisticii sale, importanța pianului în creația sa, influențele folclorice, tentele jazzistice, structurile interioare organizate în forme clare, hermeneutica discursului său muzical, dimensiunile estetice ale creației, emoțiile transmise de Lipatti cu acel minunat și etern concert transcendental, parcă dintr-o altă lume...mai bună, mai înălțătoare.

Tăcerile cântă...

conf.univ.dr. **Petruța Măniuț-Coroiu** (Universitatea Transilvania Brașov)

„Cultura sufletului este sufletul culturii.”

(Preafericirea Sa, Patriarhul României, Daniel)

„Cultura valorează numai dacă se ridică la spiritualitate și dacă ea însăși devine spiritualitate.”

(Mitropolitul Bartolomeu Anania)

Tăcerile cântă.

Tăcerile cântă mai ales atunci când omul înalță glas de mulțumire către Dumnezeu pentru un timp binecuvântat al vieții sale: în mine cântă tăcerile atunci când îmi amintesc de anii studenției petrecuți în Universitatea Națională de Muzică din București. Tăcerile cântă și în marile prietenii, dar trebuie ascultate... În marea iubire, în dorurile ei, timpul nu țese destrămarea, ci împlinirea. La aproape 15 ani de la finalizarea studiilor la prima mea specializare (Muzicologie), aş putea rosti un omagiu doar amintindu-mi CE AM ÎNVĂȚAT ÎN UNMB ȘI NU E SCRIS ÎN CĂRȚI...

Am învățat că totul - mai ales talentul - este un dar de la Dumnezeu, Singurul Care poate dăruia puterea de a transmite - prin propria viață, prin propria muzică - un mesaj esențial. Am învățat că școala e datoare să formeze mai întâi oameni, și apoi muzicieni; am învățat că darul omeniei e mai înalt decât darul artei și, la modul absolut, îl condiționează. Am învățat că artistul adevărat trebuie să se înalțe și ca om, la nivelul artei pe care o trăiește.

Am învățat că muzica nu este numai ceea ce se aude, ci mai ales *ceea ce nu se aude*: glasul inimii celui care își împărtășește sufletul prin artă. Am învățat că în muzică nu există tăcere, ci *glas de liniște* care vorbește și dincolo, și dincoace de sunet. Am învățat că smerenia în fața capodoperei, am învățat că atitudinea față de adevărul și valorile artei e mai prețioasă decât o simplă sonoritate frumoasă.

Am învățat că „ce faci, te și face” (Pr. Teofil Părăian): că lumina cu care luminezi pe alții te luminează și pe tine, că și tu ai primit-o și ești dator să înmulțești bucuria. Am învățat că în marea capodoperă nu contează cine ești, ci *cum devii* altul. Am învățat că în artă, ca și în viață, nu contezi tu, ci celălalt, cel de lângă tine.

Am învățat că arta e dăruire de sine: că tu ești viu doar pentru ca altul să-și regăsească liniștea prin tine. Am învățat că artistul e un mijloc privilegiat prin care Dumnezeu arată întregii lumi că viața e frumoasă. Am învățat că un zâmbet și o încurajare rostită la timpul potrivit sunt mai importante decât nota 10. Am învățat că educația - la modul durabil - nu se face prin frică sau autoritate falsă, ci prin dragoste.

Am învățat că toți oamenii sunt importanți, de la cei care păstrează curățenia și buna întocmire tehnică, până la decani și rector. Am învățat că un profesor dăruiește nu cunoștințe și informații, ci valori, atitudini, trăiri și dragoste. Am învățat că tot ce lași în urmă mai valoros este... o amintire frumoasă.

Am învățat că adevăratele valori promovate de artă nu sunt înșiruirile frumoase de sunete, de culori sau imagini, ci gândurile frumoase, bunătatea și dragostea care se rostesc pe sine, prin artă. Am învățat că modestia e mai prețioasă decât ambiția și că ea nu se învață din cărți - ci transpare din anumiți oameni: cei mai buni dintre ei. Am învățat că de muzică trebuie să-ți fie dor; ca și cum ai aștepta să te întâlnești cu cel mai bun prieten.

Am învățat că arta este mult mai largă decât muzica, că adevăratele arte sunetelor pot fi descoperite doar în perspectiva vastă a tuturor artelor. Am învățat că ești dator cu tot ce ești, cu tot ce *ar fi trebuit să fii*: ca profesor, ești dator cu desăvârșirea. Ești vinovat dacă ai intrat în inima unui copil sau a unui tânăr fără desăvârșire.

Am învățat adevărata *frumusețe*, cea nevăzută, tainică („*vezi frumusețea sufletului, ascultă frumusețea aceasta, căci este nevăzută...*” - Sf. Ioan Gură de Aur), cea care trăiește în adâncul inimilor care știu să o cultivate și să o ocrotească: *frumusețea este puritatea spirituală, frumusețea interioară, podoabă a duhului blând și liniștit, care este de mare preț înaintea lui Dumnezeu: frumusețea comuniunii dintre pământ și cer.*

Am învățat că un profesor nu vorbește cu cuvintele, ci cu inima. Am învățat că fiecare lucru are clipa lui, că ceea ce nu faci la timp, nu mai poți face niciodată: recunoștința nu poate fi trecută sub tăcere și că este singura prin care poți răsplăti efortul celui care te-a construit ca om și muzician. Am învățat că întotdeauna mulțumim prea puțin.

Am învățat din cuvintele Sfintei Scripturi că întotdeauna „cunoștința îngâmfă, pe când dragostea zidește”. De atunci cred în profesorii care semnează nu carnete de note, ci inimi.

Petruța Măniuț-Coroiu

INTERFERENȚE

Cu gândul la Eminescu

lect.univ.dr. **Claudia Codreanu**

Cu gândul la Eminescu am pornit la drum în anul 2012 și astfel am și intitulat recitalul nostru de muzică și poezie care a avut loc la Casa Universitarilor, într-o clădire ce datează din secolul al XIX-lea, construită după planurile arhitectului dalmat Luigi Lipizer, reunind elemente de factură romantică și neogotică.

Inspirația organizării acestei seri Eminescu mi-au oferit-o câțiva dintre studenții mei, Alexandra Tărniceru - soprană, Oana Neagoe - soprană și Adrian Prelucan - bariton, a căror preocupare pentru liedul românesc și cel universal s-a putut observa de-a lungul anilor de studiu și care își doreau de mai multă vreme să interpreteze lieduri pe versuri de Mihai Eminescu.

În demersul acesta am beneficiat de sprijinul Universității București și al Federației Naționale Sindicale „Alma Mater”, care ne-au pus la dispoziție sala, și nu în ultimul rând al lect.univ.dr. Daniel Prallea-Blaga, președintele Sindicatului UNMB, care a avut plăcerea să facă o prezentare deosebit de frumoasă și bine documentată a personalității marelui nostru poet național.

Emoționantă a fost interpretarea de înaltă ținută a acestor tineri cântăreți aflați la început de drum, ce a pus în valoare lucrările compozitorilor Gheorghe Dima, George Stephănescu, Nicolae Bretan, Doru Popovici și Felicia Donceanu pe versuri eminesciene, rafinata pianistă Inna Oncescu, lect.univ.dr. la UNMB, depunând un efort substanțial pentru ca proiectul nostru să se concretizeze într-un recital cameral deosebit. Lor li s-a alăturat tânărul pianist Alin Turliu, elev al Liceului de Muzică „George Enescu” la clasa prof. Mihai Măniceanu, care a cântat convingător și sensibil pentru prima sa apariție în public.

Invitată de onoare a acestei seri a fost Liliانا Pană, actriță la Teatrul Mic, inițiatorul primei companii Shakespeare din România, pe care o putem vedea într-un proiect inedit care spune foarte multe despre această actriță, mai multe decât am putea spune noi

acum - este vorba de *Hamlet* de William Shakespeare. Liliانا Pană este un mare iubitor de poezie și ne-a mărturisit înainte de recital: „Este o mare onoare pentru mine să spun versurile lui Eminescu la început de an, mi se pare că tot restul zilelor anului va purta pecetea acestei seri. În semn de respect și recunoștință pentru mentorul meu, actrița Leopoldina Bălănuță, voce inconfundabilă a poeziei, îi dedic acest recital Eminescu”.

În încheiere, voi mai spune doar că prezența în sală a distinsei doamne Felicia Donceanu, a cărei vastă și valoroasă creație de lied ne este foarte aproape de suflet, ne-a onorat, iar cele două piese ale domniei sale, care au încadrat recitalul, *Rugăciune* pe versuri de Eminescu, recent compusă, și *Tatăl nostru*, au impresionat profund publicul și cu toții parcă am simțit cum spiritul lui Eminescu a coborât printre noi.

UNIVERSITATEA BUCUREȘTI
CASA UNIVERSITARILOR
Str. Dionisie Lupu nr. 46, sectorul 2

Joi, 19 ianuarie 2012
ora 18:00
Intrarea liberă

CU GÂNDUL LA EMINESCU

Recital de muzică și poezie
cu participarea extraordinară a actriței **LILIANA PANĂ**
de la **TEATRUL MIC**

Interpretează:
ALEXANDRA TĂRNICERU - soprană
OANA NEAGOE - soprană
ADRIAN PRELUCAN - bariton

Studenți ai Universității Naționale de Muzică București
Clasa Lector univ. dr. **CLAUDIA CODREANU**

La pian:
Lector univ. dr. **INNA ONCESCU**

Invitat:
Lector univ. dr. **DANIEL PRALLEA-BLAGA**

Recital realizat cu sprijinul Federației Naționale Sindicale „ALMA MATER”
și al Sindicatului Universității Naționale de Muzică București

Muzica este o lege morală

Maria Monica Bojin - realizator Radio Romania Muzical

„Adevărata taină o cunosc numai eroii, care înțeleg cum lucrurile urmează unul altuia... sfârșitul fericit nu poate veni în mijlocul povestirii”, spune Peter Beagle în frumosul lui roman-basm *Ultima licornă*.

Mă simt erou și purtătoare a tainei: ca membră în Corala „Nicolae Lungu” a Patriarhiei Române, spun că privirea mea vede cu adevărat; mă simt și neputincioasă în a cunoaște cu adevărat sfârșitul - privirii mele, venite din interior; i-ar putea scăpa unele detalii.

Precum Alexandru Macedon, în loc să o rezolv, anulez, simplu, această aporie, făcând un exercițiu de punere în practică a trăsăturilor dublei mele profesii - de cântăreață în această corală și de realizator Radio România Muzical. În rândurile următoare, care vorbesc despre concertul pe care Corala „Nicolae Lungu” l-a susținut, în 27 februarie 2012, la Universitatea Națională de Muzică din București, în cadrul Stagiunii „Paul Constantinescu” organizate de Asociația Națională Corală din România, aleg să unesc aceste două identități.

Un cor bisericesc are prin firea lucrurilor limitări și avantaje. Limitările sunt date de repertoriul inevitabil restrâns pe care îl cântă, iar avantajele - de consistența sonoră, coerența și omogenitatea vocală și spirituală pe care tocmai un astfel de repertoriu, exersat cu frecvență cel puțin săptămânală, îl aduce unui ansamblu coral. Îndrăznesc să spun că, în corala noastră, limitele sunt așezate foarte departe de centru, iar avantajele - la fiecare pas pe care îl facem în calea artistică; acestea sunt motivele pentru care aș afirma că, în urma concertului, Corala Patriarhiei a meritat aprecierea asistenței și a plecat acasă cu mulțumirea lucrului bine făcut.

Repertoriul muzicii religioase pe care o cântăm la Sfânta Liturghie este aproape de fiecare dată altul; nici noi, nici cei din biserică, ale căror simțiri avem menirea să le păstrăm treze prin cântările noastre, nu trecem prin plictis. Nu putem, pentru că nu credem doar în a cânta cât mai bine, ci și în Dumnezeu. Noi dăm glas sufletului. De aceea am cântat cu bucurie duhovnicească piesele

religioase pe care le-a ales dirijorul nostru, părintele Stelian Ionașcu; spun bucurie *duhovnicească*, pentru că majoritatea lucrărilor, propuse special pentru acest concert care a avut loc în prima zi din Postul Mare, sunt rugăciuni spuse aproape în gând, nu doar laude care cuprind firea întregă: lucrări de Paul Constantinescu, Dimitrie Georgescu-Kiriak, Gheorghe Cucu, Gavriil Musicescu, piese având autori ruși, de care ne leagă credința ortodoxă și, pentru că sentimentul religios a fost reflectat în muzică și de compozitori străini, lucrări semnate de Tomás Luis de Victoria și Georg Friedrich Händel.

Cred că muzica este singura formă de expresie care poate vorbi despre toate procesele afective care ne alcătuiesc ca făpturi umane; și despre credință, și despre emoții, și despre înălțare spirituală, și despre „iubirea de neam și țară”, așa cum sună titlul compact-discului cu muzică patriotică și folclorică înregistrat de Corala Patriarhiei. Nu ni s-a părut deci nepotrivit să prezentăm, membri ai unui cor de catedrală fiind, câteva lucrări de inspirație folclorică, compuse de Nicolae Ursu, Ion Vidu, Sigismund Toduță și Dariu Pop.

Concertul din 27 februarie 2012 de la Universitatea Națională de Muzică din București a însemnat un examen. Îndrăznesc să spun că l-am luat. Ca orice formație muzicală, și noi suntem legați, și nu doar fizic, de locul în care ne facem meseria; a trebuit în acea seară să aducem într-un spațiu mai puțin familiar nouă fiorul duhului, starea de grație, clipa de har. Cred că am reușit, căci ne-am străduit să cântăm așa cum am fi făcut-o aflându-ne în cafasal Catedralei Patriarhale. În același timp, ne-a fost de folos să

Corală „Nicolae Lungu”

cântăm și în altă parte decât în spațiul sacru; ne-am exersat calitățile de muzicieni adresându-ne unui public venit să se bucure de un fenomen artistic și nu numai de religioasă, având deci altfel de cerințe și de așteptări. În beneficiul nostru a fost - o spun știind că mândria nu-și are locul nici în personalitatea unui muzician, nici într-a unui cronicar obiectiv - și faptul că ne-au ascultat live, într-o sală de concert, reprezentați ai lumii academice și muzicale românești.

Avându-i tot timpul alături pe dirijorii secunzi părintele diacon Răzvan Constantin Ștefan, Luminița Guțanu și Siluan Eloi - acesta și solist, împreună cu Sidonia Nica, Ramona Nicolau și Ciprian Mardare - , Corala „Nicolae Lungu” a Patriarhiei Române a cântat cu atributele care îi sunt particulare și esențiale: bucurie, atenție, profesionalism. Am simțit că a fost ascultată cu atenție de către profesioniști și aplaudată cu bucurie.

EXEGETICA

Colecția AkadeMusica

conf.univ.dr. Tatiana Noia

Anul 2011 a adus o noutate în activitatea editorială din Universitatea Națională de Muzică din București: Colecția AkadeMusica. Destinată a păstra în formă scrisă studiile ce finalizează cercetarea științifică a cadrelor didactice din instituția noastră - comunicări științifice prezentate în simpoziioanele organizate de catedre/departamentele celor două facultăți ale Universității de Muzică - colecția de volume este continuarea revistei Akademos inițiată în anul 1996 de domnul prof. univ. dr. Grigore Constantinescu și reluată în anii 2009-2010 cu o nouă serie de opt numere.

Cele trei volume ale Colecției AkadeMusica editate în anul 2011 înmănușează un număr de 39 de studii ai căror autori sunt membri ai corpului academic - profesori și studenți -, precum și invitați din alte instituții de învățământ muzical și de peste hotare.

Intitulat *Florilegium - Estetică și hermeneutică interpretativă*, volumul nr. 1 este dedicat activității de cercetare științifică a membrilor fostei catedre de instrumente de coarde consemnate în comunicările prezentate la simpoziioanele organizate în sălile „George Enescu” și „Dinu Lipatti” ale UNMB în anul 2010. Călătoria în universul muzical propusă de autori se desfășoară pe mai multe coordonate: temporal - de la epoca Barocului până la cea modernă; spațial - de la național la universal; interpretativ - de la tehnic la estetic. Este de remarcat faptul că participarea studenților - ciclurile de licență și master - la acest demers științific reprezintă o treime din studiile volumului.

Autorii și studiile volumului nr. 1 sunt:

- prof. univ. dr. Corina Bura: *Estetica mijloacelor tehnice în actul interpretativ*;

- prof. univ. dr. Octavian Rațiu: *Ludicul în Sonata per*

violino solo de Dumitru Bughici;

- conf. univ. dr. Marcel Frandez: *Ludic și enigmatic în creația lui Johann Sebastian Bach; Conotații enesciene ale traseului melodic în Poema per sonare pentru trei violi soliste alternative de Wilhelm Georg Berger*;

- conf. univ. dr. Luminița Virginia Burcă: *Emil Cioran - Muzical, această providență; Aram I. Haciaturian și ethosul muzical al poporului armean*;

- lector univ. dr. Ioana Croitoru: *Ecouri paganiniene în creația enesciană; Aspecte ale succesului în pedagogia violonistică*;

- conf. univ. dr. Tatiana Noia: *Sturm und Drang sub peruca menuetului - Luigi Boccherini; Viziuni violonistice în secolul XXI - Ricci on Glissando*;

- masterand Nicu Diaconiu: *Repere violonistice în creația compozitorilor olandezi de după primul război mondial*;

- masterand Michael Georgescu: *Viziuni interpretative ale Concertului pentru vioară și orchestră (partea I) de Brahms - David Oistrakh, Itzhak Perlman, Henryk Szeryng*;

- student Ioana Jijian: *Maestru și discipol*;

- masterand Alexandra Milea: *Edward Elgar - Sonata în mi minor pentru vioară și pian opus 82*;

- masterand Ionuț Zamfirescu: *Concierto de Aranjuez de Joaquin Rodrigo (partea I) în interpretări comparate: Paco de Lucia, John Williams și Gerhard Reichenbach*.

Cel de-al doilea volum al Colecției AkadeMusica este dedicat în întregime uneia dintre cele mai importante personalități ale învățământului și violonisticii românești - George Manoliu. Catedra de instrumente de

coarde a organizat în data de 17 mai 2011 un simpozion dedicat centenarului nașterii remarcabilului profesor, simpozion la care a fost lansată și cea de a doua ediție a cărții sale *George Enescu - Poet și gânditor al viorii*, îngrijită de doamna conf. univ. dr. Raluca Voicu Arnăuțoiu. Comunicările prezentate în cadrul simpozionului s-au

grupat pe trei aspecte: personalitatea violonistului și profesorului George Manoliu; enescologul George Manoliu și importanța cărții sale în viața muzicală românească; Manualul de vioară Ionel Geantă-George Manoliu cu implicațiile sale naționale și internaționale.

Volumul cuprinde următoarele studii:

- prof. univ. dr. Petre Lefterescu: *George Manoliu - Exeget al violonisticii enesciene*;

- prof. univ. dr. Corina Bura: *Gânduri despre profesorul George Manoliu*;

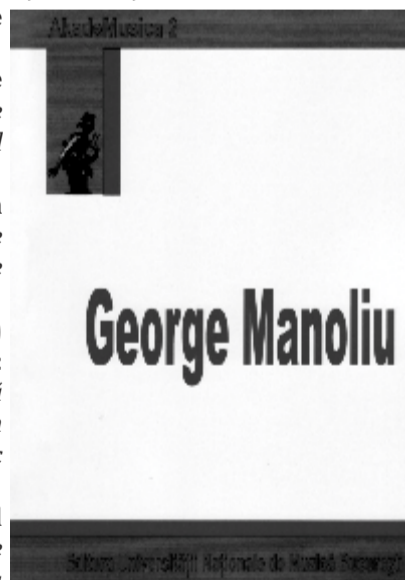
- profesor (Hamburg) Petre Munteanu: *Manualul de vioară Geantă-Manoliu în context istoric internațional*;

- conf. univ. dr. Marcel Frandez: *George Manoliu și poetica enesciană a viorii - Aniversarea unui enescolog de renume*;

- conf. univ. dr. Raluca Voicu-Arnăuțoiu: *Recitind cartea profesorului George Manoliu „George Enescu - poet și gânditor al viorii” după un sfert de veac*;

- lect. univ. dr. Iulia Țimiraș: *George Manoliu - coautor al primilor pași în interpretare*;

- conf. univ. dr. Tatiana Noia: *Profesorul George Manoliu; Manualul de vioară Geantă-Manoliu - primii pași în arta sunetelor; Omagiu - plantul Simpozionului George Manoliu*.

continuare din pagina 11

Volumul nr. 3 al Colecției AkadeMusica poartă titlul *Muzica – Rațiune și emoție*, ancorându-se astfel, prin tematică, în actualitatea cercetărilor pedagogiei muzicale contemporane ce aduce în prim plan teoria inteligențelor multiple, conceptele de inteligență emoțională, inteligență socială, stiluri de învățare. Volumul reunește comunicările prezentate la simpozioanele organizate în UNMB de Catedra de studii teoretice / Științele educației și Departamentul de pregătire a personalului didactic.

Cuprinsul volumului este următorul:

- prof. univ. dr. Magda Buciu: *Partea și întregul. Rațiune și emoție - părțile componente ale întregului mental*;
- conf. univ. dr. Marcel Octav Costea: *Muzica - gândire și emoție*;
- conf. univ. dr. Olguța Lupu: *Muzica și inteligența emoțională; Pleoară pentru o altfel de educație muzicală*;
- lect. univ. dr. Dragoș Călin: *Resursele dramaturgiei muzicale*;
- lect. univ. dr. Grigore Cudalbu: *Ofrandă copiilor lumii - gândire și emoție*;

- lect. univ. dr. Tatiana Hilca: *Importanța muzicii în dezvoltarea emoțională și intelectuală a creierului tânăr*;
- lect. univ. dr. Ancuța-Simona Sandu: *Muzica există în viața noastră*;
- prof. univ. dr. Lavinia Coman: *Vocație și profesie în învățământul muzical*;
- prof. univ. dr. Nicolae Coman: *Despre sistemul armonic integral cromatic*;
- lect. univ. dr. Luize Avram: *Inner Game, tehnici de control al emoției interpreților*;
- lect. univ. dr. Dorina Arsenescu: *Ipostaze radiofonice chopiniene semnate Constantin Brăiloiu și Cella Delavrancea*;
- prof. (Lyon) Vlad Dragomir: *Experiențe de profesor de pian începător*;
- masterand Amelia Iliescu: *Preocupări pentru introducerea repertoriului de factură netradițională, modernă în programul elevilor pianiști din liceele de artă*;
- conf. univ. dr. Tatiana Noia: *Shinichi Suzuki*;
- lect. univ. dr. dr. Cristina Popescu Stănești: *Aspecte ale semanticii muzicale în lucrarea "Gaspard de la nuit" de Maurice Ravel*.

Volumele pot fi procurate de la Magazia Universității Naționale de Muzică și de asemenea pot fi consultate la Biblioteca Universității.

Le mulțumim tuturor celor care și-au dat concursul la realizarea acestor prime trei volume ale Colecției AkadeMusica.

OPORTUNITĂȚI

Institutul Muzical de Studii Doctorale Avansate din cadrul UNMB a lansat în luna martie un nou concurs de burse postdoctorale pentru perioada 1 aprilie 2012 – 31 martie 2013. Au fost admiși 30 de candidați cu următoarele teme:

A. Gândirea și practica muzicală în contemporaneitate. Reflectarea socială, mainstream și globalizare

Irinel-Costelia Anghel: „Fuziune, integrare, ne-limitare. Dizolvarea granițelor în gândirea și practica muzicală contemporană”

Ladislau-Antoniou Csendes: „Mainstream și caracter local în repertoriul violonistic baltico-scandinav”

Ștefan Firca: „Perne surrealiste, grădini ale deliciilor și carnavaluri ale animalelor: imaginație radicală și carnavaluri în Psychedelia”

Virgil-Vasile Oprina: „Utilizarea rețelelor sociale (Facebook, Twitter etc.) și a Youtube pentru promovarea muzicii noi și a muzicienilor contemporani din și spre România prin mijloace multimedia la nivel global”

Cezara-Florentina Petrescu: „Rezonanțele poetico-muzicale ale liedului autohton- modele românești în context european. Aplicație: iostaze repertorial-interpretative”

Florinela Popa: „Muzica în sisteme politice totalitare. Două studii de caz: Paul Hindemith (în Germania nazistă); Dmitri Șostakovič (în Uniunea Sovietică)”

Andreea-Raluca Tănăsescu: „Arhitectura sonoră și multiplele ei fațete în cadrul spectacolului coregrafic contemporan”

Adriana Toacsen: „De la pianistul compozitor la pianistul modern – concerte pentru pian și orchestră între reper și evoluție în secolul al XX-lea”

Roman Vlad: „Metoda determinării selective și muzica electronică”

Iulian-Bogdan Vodă: „Globalizare și curriculum în învățământul muzical. Corelații între învățământul preuniversitar, universitar, postuniversitar și realitățile pieței muncii. Evoluții internaționale și perspective românești”

B. Puncte cardinale în istoria muzicii. Viața versus opera

Irina Boga: „Händel, un cetățean al comunității europene avant la lettre”

Luminița-Virginia Burcă: „Maestrul Ștefan Gheorghiu, o existență reper, transmisă nealterat și multiplicat prin generații de discipoli”

Luminița Duțică: „Goffredo Petrassi sau apoteoza concertului pentru orchestră în muzica secolului XX”

Emanuel Pecingină: „Marin Constantin (1926 – 2011) – Aspecte ale concepției interpretative și tehnicii dirijorale cuprinse în tratatul discografic Arta construcției și interpretării corale”

Fernanda-Sorela Romila: „Un contemporan al lui Bach – Gottfried Heinrich Stölzel”

C. Tehnologiile muzicale. Vechi și nou în creația, producția și receptarea muzicii

- *Frazare și stil în interpretarea clasică tradițională*
- *Estetica noilor tehnologii de producere a muzicii*

Adrian-Mihail Borza: „Programare în MAX: necesitate ori capriciu tehnologic în muzică?”

Anamaria-Estela-Mihaela Călin: „Stiluri muzicale – Școli componistice din secolul XX”

Dan Racoveanu: „Sisteme de acordaj și semnificațiile lor în planul ethosului – istorie și actualitate”

Corina-Alexandra Răducanu: „Substanța timbrală în sonatele pentru pian la patru mâini de Wolfgang Amadeus Mozart”

Constantin Soare: „Un studiu comparativ al viziunilor editoriale și sonore ale celor 4 Suite pentru lăută (transcripție pentru chitară) de J.S.Bach - către o nouă ediție”

Raluca-Ioana Stratulat: „Interpretarea violonistică în muzica noii generații de compozitori români”

Nicolae Teodoreanu: „Tehnici componistice moderne în intersecție cu procedee de creație și interpretare de factură bizantină”

D. Muzica românească – recuperare. Fațete uitate ale muzicii, muzicienilor și instituțiilor muzicale din România

Petruța-Maria Coroiu: „Aurel Stroe – Restituire monografică”

Grigore-Mircea Cudalbu: „Grupul celor patru - creația corală”

Irina-Zamfira Dănilă: „Studiul manuscriselor muzicale psaltice din Arhivele Statului din Iași”

Mihail-Ionel Ghiga: „Cercetarea fondului de partituri și instrumente al Muzeului de Istorie și Bibliotecii documentare din Sighișoara. Concerte cu lucrările descoperite și instrumentele istorice restaurate”

Markus-Steffen Schlandt: „Arhiva muzicală a Bisericii Negre – recuperarea repertoriului vocal-instrumental din secolele XVIII-XIX”

Bianca-Angelica Temeș: „György Ligeti și muzica românească; de la culegerile de folclor și abordările teoretice la prelucrări ale melodiilor populare în creația proprie”

Erich-Michael Türk: „Monografia orgilor Transilvaniei de Nord Cercetare organologică a tuturor orgilor din județele Sălaj, Cluj și Bistrița-Năsăud, cu fotografii și date actuale despre instrumente și constructorii acestora”

Emil Vișenescu: „Fenomenologia vocației interpretative muzicale, din perspectiva solistică și dirijorală”

Departamentul Bibliotecii UNMB informează

Regulamentul Bibliotecii UNMB a fost actualizat și completat după cum urmează:

Începând cu data de 11 ianuarie 2012, suspendarea temporară a dreptului de împrumut proporțional cu numărul zilelor de întârziere se aplică pentru nerestituirea la termen a documentelor de Bibliotecă împrumutate de utilizatori pe următoarele perioade:

- între 1 și 10 zile de întârziere – suspendarea dreptului de împrumut proporțional cu întârzierea,
- între 11 și 30 zile de întârziere – suspendarea dreptului de împrumut pentru 20 de zile,
- peste 30 de zile de întârziere – suspendarea dreptului de împrumut pentru 30 de zile.

Conform art.10. din Regulamentul de organizare, funcționare și administrare a Bibliotecii, categoriile de

utilizatori ai Bibliotecii Universității Naționale de Muzică din București sunt: studenți, studenți înscriși la masterat sau cursuri postuniversitare, cursanți DEMCSP, cadre didactice din universitate, doctoranzi, studenți, masteranzi și doctoranzi străini cuprinși în programe și proiecte educaționale, doctori cuprinși în programe și proiecte educaționale, cadre didactice care urmează cursuri de perfecționare, cercetători MIDAS, specialiști din diferite domenii ale culturii și științei, alte categorii de personal.

Procedura de preluare a donațiilor a fost actualizată astfel:
- donațiile vor fi preluate pe baza Contractului de donație
- donațiile prin intermediar sunt acceptate pe baza Declarației pe proprie răspundere a împuternicitului donatorului.